

БОРБА®

*Князь Борисъ I
Покръстителъ*

*Царь Борисъ III
Обединителъ*

*Царь Симеонъ I
Велики*

*Царь Симеонъ II
„Въ единението е силата“*

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

MAY, 1996

ПОЗИЦИЯ

на Българския Национален Фронт (Инк), Чикаго, САЩ
въ връзка с

Декларацията на Демократичната Лъвица, отпечатана във в. „Дума“, бр. 95 от 22 Април 1996 г.

Въ декларацията се казва, че „участниците във съвместното заседание на ръководните органи на Демократичната Лъвица със тревога констатираха активизирането на тенденцията за реставрационна и реваншистка интерпретация на новата българска история“.

Поводът за тази „премъдра“ констатация на ръководните органи на Демократичната Лъвица е, че със решение от 12 април т.г. Върховният съд на България отмени по реда на надзора присъдите на 124 Народни представители от XXV Обикновено народно събрание, осъдени от така наречения Народен съд през 1944-45 година, като ги призна за **невинни**.

Вторият повод е този, че все още има останали във населените места символи, свързани със Съветската армия-поборителка, които местните органи на власт и управление искат да демонтират.

Във заключение на декларацията се казва: „Посегателство върху историческата памет опорочава демократичното развитие и накърнява международния авторитет на България.“

Българският Национален Фронт (Инк) Чикаго САЩ решително се противопоставя на декларации от този род, като ги квалифицира за несериозни, целящи да заблудят средното и младо поколение, изопачавайки историческата истина.

Точно във интерес на тази истина трябва да се припомни на „деклараторите“, че на 5 септември 1944 г. Съветският съюз безпричинно обяви война на България.

На 8 срещу 9 септември 1944 г. Съветските войски навлязоха в Родината ни, **като завоеватели**. Съ тяхна помощ бях свалено законното правителство и властта бях дадена в ръцете на подотчетната на Москва комунистическа партия. Тя, която през време на цъфлото си съществуване във българския политически живот нееднократно е показвала терористичните си похвати, след идването си на власт показа и безотечествения си лик на азиатски варваризъм. Съ право народът казва: „Тях лаха, убиваха и позоряха, тъй както турци не са клали, убивали и позорили.“

Никъде във света, във никоя държава уважаваша собственото си достойнство и национален суверенитет не са **издигани паметници на завоевателите**. Това може да бъде направено само във страна, чиито управници са поставили във услуга на чужди интереси и във угодничеството си са изпълнявали техните поръчки. Във връзка с Българският Национален Фронт счита, че дори се е закъснело демонтирането на тези позорящи националното ни достойнство символи.

Що се касае до решението на Върховния съд на България от 12 април, със което отмени присъдите на осъдените от „Народния съд“ 124 Народни представители от XXV Обикновено народно събрание и ги признава за **невиновни**, БНФ счита, че то е правилно и издига авторитета на съда. Съ това решение съдът показва, че наистина часовникът на правото пониква, но времето му да установи истината, а съ това и справедливостта, винаги идва.

Член 93 на тогава действащата Търновска Конституция гласи:

„Всякой член на Събранието има право да изказва свободно своето мнение и да дава глас по свое убеждение и съвест.“

„Никой не може да иска от него за изказаното мнение смъртка, и да подига за това срещу него гонения.“

Член 75 от същата Конституция:

„Никому не може да се наложи наказание, което не е установено от законите.“

Следователно във основата си Наредбата-закон от 1944 г., по който са осъдени не само Народните представители от XXV Обикновено народно събрание, а и всички останали е противоконституционен и **нищожен**. Неговата цел е била да бъде унищожен интелектуалният елит на нацията, и да бъде откъснат народа от своите водачи, което е най-прекия път към безнаказаността и издевателствата, на които комунистите са специалисти.

Във увлечението си да бъдат докрай безотечественици и да служат на чужди интереси, „деклараторите“, дори когато говорят за законност, не са се потрудили да отворят настоящата Конституция, която въпреки това да квалифицират като „фашистка“ и да прочетат член 67:

„Народните представители не носят наказателна отговорност за изказаните от тях мнения и за гласуванията си във Народното събрание.“

Е, господо, ако и настоящата Конституция един ден бъде суспендирана точно по същия начин като Търновската?!?!

Българският Национален Фронт счита, че съ това решение Върховният съд издига международния авторитет на съда и на България, показвайки че Отечеството ни отново се връща във редиците на правителствата и безсъмнено ще бъде посрещнато със одобрение от международните демократични среди и цивилизованите народи.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — Основателъ
+ Д-ръ Георги Папруговъ — Редакторъ

Редактура Комунетъ

Година 45, брой 2

Книжка сто шестдесет и втора

Маи 1996

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Историческата отговорност на лидеритѣ на опозиционнитѣ партии!

На края на тая година или най-късно презъ Януарий 1997 год. въ България ще се произведатъ избори за новъ Президентъ на страната.

Отъ това кой ще бжде избранъ - кандидатътъ на комуниститѣ или кандидатътъ на опозицията, ще зависи утрешната сждба на народа и Родина-та ни.

Всеизвестно е, че още отъ времето на Ленинъ и Сталинъ сжществува комунистическа конспиративна централа, съ седалище Съветския Съюзъ, която работи за комунизирането и поставянето на цѣлия свѣтъ подъ комунистическа контрола. Тая централа не е преустановила своята дейность и сега. Тя има изработена своя стратегия, въ която е предвидено сжщо, при случай на провала, на едно или друго мѣсто, какво да се направи и какъ да се постъпи, за да се запазятъ ржководнитѣ кадри, да се преживѣе случилото се, да се подготви „почвата“ за удобния моментъ, когато комуниститѣ ще могатъ да атакуватъ и възвърнатъ командното си положение.

Българскитѣ комунисти, тренирани добре, действуватъ точно както инструкциитѣ на тая централа нареждатъ.

Съгласно инструкциитѣ на тая комунистическа свѣтловна централа се предвижда въ случай на

провала нѣкъжде, да се употреѣби политическиятъ ходъ: „ЕДНА КРАЧКА НАЗАДЪ, ДВЕ НАПРЕДЪ“.

Точно това, което комуниститѣ въ България направиха.

Когато провалянето на комунистическитѣ режими въ Източна Европа засегна и България, комуниститѣ, за да запазятъ ржководнитѣ кадри, свалиха Тодоръ Живковъ, туриха го подъ надзоръ и направиха опитъ да „закърпятъ“ положението. Когато усилията на Лиловъ, Лукановъ и Младеновъ не успѣха, комуниститѣ направиха „КРАЧКА НАЗАДЪ“. Направили тоя ходъ, съгласно инструкциитѣ, тѣ трѣбва да предприематъ мѣрки за подсигураване на тѣхното връщане: минирание позициитѣ на опозицията чрезъ изпращане тамъ свои инфилтратори; намиране „колаборатори“ въ опозиционнитѣ ржководни срѣди, да поематъ отговорността да се справятъ съ катастрофата, до която комуниститѣ докараха страната; да се обезвредятъ безкомпромиснитѣ анти-комунисти, като бждатъ заклеимени, че сж екстремисти, фашисти и пр., за да не могатъ да играятъ ржководна роля въ опозицията; да издигнатъ лозунги за примирение и забравяне на миналото, за да се запазятъ отъ наказания за извършенитѣ презъ режима имъ престжпления и т.н., всичко необходимо, да се запазятъ рж-

ководнитѣ кадри и да могат единъ день отново да излѣзатъ на „сцената“ като нови хора.

Изпълнили точно инструкциитѣ, комуниститѣ зачакаха времето, когато ще събиратъ „плодоветѣ“ на тѣхната стратегия. Не бѣ нужно дълго да чакатъ. Ржководителитѣ на опозицията станаха „колаборатори“ за осъществяване на тѣхнитѣ планове и моментътъ дойде дори по-рано, отколкото самитѣ комунисти очакваха.

Правителството отъ 1991 год. вмѣсто да имъ подири смѣтка и отговорностъ за катастрофата, до която комуниститѣ докараха страната, се запретна „да вади кестенитѣ отъ огъня“ за тѣхъ, и понеже не бѣ възможно лесно и бързо да се разрешатъ тежкитѣ проблеми, то разочарова много отъ последователитѣ си.

Идеята за „национално примирение“, изработена въ лабораториитѣ на комуниститѣ, бѣ прегърната съ ентузиазъмъ отъ Президента и Правителството и комуниститѣ бѣха спасени отъ наказания за извършенитѣ криминални престѣпления презъ времето на тѣхния режимъ.

Повлияни отъ комунистическата пропаганда, въ коалицията на опозиционнитѣ партии не се приеха въ ржководството изпитани анти-комунисти, сигуренъ елементъ, който да се противопостави на евентуалната комунистическа атака, и се разслабиха позициитѣ на опозицията.

Инфилтриранитѣ комунисти въ опозицията заеха ржководни мѣста, много отъ тѣхъ станаха депутати въ парламента и очакваниятъ моментъ дойде, точно по предвидения планъ.

По нареждане комунистическитѣ инфилтратори напуснаха опозицията и тя загуби мнозинство въ Парламента. Дойде Беровъ, следъ него Ин-

джова, и после, презъ изборитѣ въ 1994 год., когато 40% отъ гражданитѣ, разочаровани, не гласуваха, комуниститѣ заграбиха властта отново и Виденовъ стана Министъръ Председателъ.

Първата „КРАЧКА НАПРЕДЪ“ бѣше направена. Предстои да се направи „ВТОРАТА КРАЧКА НАПРЕДЪ“ - избирането комунистическия кандидатъ за президентъ на България.

Ако се допусне това да стане, никой да не си прави илюзии, ние отиваме къмъ връщането на режима отъ 9.9.1944 год. независимо какво име може да му се даде и въ каква свѣтлина ще бжде представенъ.

Народъ и държава отново сж изправени предъ страшна опасностъ. Възможността да се предотврати тази опасностъ и възможността да се намѣри пжтъ за спасение отъ комунизма е избрането на опозиционния кандидатъ за Президентъ. Казваме опозиционния, тъй като избирането на кандидатъ на опозицията срещу кандидата на комуниститѣ, е възможно, ако опозицията има само единъ единственъ кандидатъ, подкрепенъ отъ всички опозиционни партии. Лидеритѣ на опозиционнитѣ партии има да поематъ една историческа отговорностъ. Крайно време е да оставятъ на страна различията си и да си подадатъ ржка, да изградятъ единство, да подкрепятъ единъ единственъ кандидатъ и да спечелятъ победа. Не направятъ ли това, допусне ли се да бжде избранъ за Президентъ комунистическия кандидатъ, историческата отговорностъ за това съ всичката си тежестъ ще се стовари върху „плещитѣ“ на лидеритѣ на опозиционнитѣ партии и ще ги „СМАЖЕ“, тъй като тѣ никога нѣма да могатъ да се оправдаятъ и освободятъ отъ тази историческа отговорностъ!

По случай 90-ия си рожденъ день Д-ръ Иванъ Дочевъ получи много поздравления, едно отъ които предаваме по-долу. Д-ръ Дочевъ благодари на всички най-сърдечно за изказанитѣ пожелания.

Уважаеми г-нъ Дочевъ,

По случай Вашия рожденъ день и навършване на 90 годишнината Ви ветеранитѣ на легионъ „Иванъ-Асенъ II“ - гр. Варна и всички членове на БДФ - гр. Варна, Ви изпращатъ своитѣ сърдечни поздравии и пожелания за добро здраве, дълголѣтние и творчески успѣхи въ борбата, на която Ви посветихте цѣлия си животъ.

Ще молимъ Богъ да бди надъ Васъ, за да бждете съ насъ още много години за победа на нашитѣ идеии и благомото на българския народъ. За България!

Български демократически форумъ Варна

Погнисано: В. Касабовъ

ЕМИГРАЦИЯТА ПОДКРЕПЯ ЦАРЯ

Въ подкрепа на решението на Н.В. Царь Симеонъ II да се завърне въ България, по инициатива на Българския Националенъ Фронтъ, Инк. - Чикаго - САЩ, бѣха събрани близо 1000 представителни подписа на българи, живѣещи по всички краища на свѣта - Чикаго, Лосъ Анжелесъ, Нью Йоркъ, Санъ Петербургъ, Санъ Диего, Бѣфало, Рочестеръ, Колумбия-САЩ; Торонто, Отава, Едмонтонъ, Калгари - Канада; Сидней, Мелбърнъ, Аделаида - Австралия, както и отъ Швейцария и Южна Африка.

Въпрѣки разстоянията и труднитѣ условия за прѣкъ контактъ, нашитѣ сънародници, независимо отъ политическата имъ принадлежностъ, се отзоваха съ ентузиазъмъ на подетата инициатива.

Оригиналнитѣ листи се съхраняватъ въ архива на БНФ - Чикаго, а копия бѣха изпратени до Н.В. Царь Симеонъ и Н.В. Княгиня Мария Луиза съ следното придружително писмо:

20 Мартъ 1996 год.

Негово Величество Симеонъ II
Царь на Българитѣ
Двореца
Мадридъ - Испания

Ваше Величество,

Стотици и стотици българи, прѣснати по всички краища на свѣта, съ приложенитѣ подписи, изказватъ своята подкрепа и радостъ отъ Вашето решение да приемете поканата на български интелектуалци да се завърнете въ България.

Съ дълбока вѣра и надежда, че присъствието Ви въ Родината ще допринесе за намиране изходъ отъ хаотичното състояние, въ което тя се намира днесъ, ние отправяме молба къмъ Всевишния за всенародно просвѣтление и укрепване на Вашата дѣсница.

За президиума на БНФ

Дипл.Инж. Ал. Дърводѣлски

За Съвета по публикациитѣ

Д. Загорски

**Въ своята хилядолѣтна история България само 45 години
е имала републиканска форма на управление
и тѣ сж били най-чернитѣ за българския народъ.**

Важно съобщение

За защита на човѣшкитѣ права

Всички граждани на странитѣ, представени въ Европейския парламентъ, могатъ да правятъ оплаквания за нарушение на тѣхнитѣ права до:

Jacob Sodelman

European parliament

F-67006 Strasbourg

Cedex. France

Оплакванията могатъ да бждатъ пращани на български езикъ.

Царь Симеонъ II въ служба на Родината

Въ тежките години на комунистическия гнетъ Н.В. Царь Симеон бѣ на своя постъ. Съ думи и гѣла Той поддържаше духа на българитѣ, прѣснати по свѣта и вдъхваше вѣра въ идващия День на Свободата.

По случай встъпване въ пълнолѣтие, на 16 юний 1955 год. Той издаде манифестъ, отъ който цитираме следното:

ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ продължава да живѣе като заветенъ идеалъ въ съзнаването и чувствата на всѣки българинъ. Тя никога не е била законно отменена, защото никои конституционенъ законъ не може да бжде измѣненъ, допълненъ или отмененъ, освенъ по реда предвиденъ въ самия него. ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ и днесъ е въ сила и живѣе въ вѣчния, неугасимъ копнежъ на българския народъ къмъ осветенитѣ отъ нея права и свободи.

Ежегодно Неговитѣ думи ободряваха и съветваха:

1962 год.

Вѣренъ на дадената клетва, ще продължа съ все по-голямъ ентузиазъмъ дейността си, още повече че въ най-скоро време ще бжде до менъ, за да ми помага, и за радостъ на всички ни, моята съпруга, която ще ме насърчава, не само защото обича България и започва да говори родния ни езикъ, но защото и тя е жертва на интернационалния комунизъмъ, на неговитѣ палачи, които убиха родителитѣ ѝ презъ испанската гражданска война, въ която загинаха и редица нейни близки роднини.

1963 год.

Нека да преодолѣемъ апатията, пасивността и незаинтересоваността, да надживѣемъ, дребни, лични или партийни дрязги и борби! Сждбата на нашитѣ поробени братя изисква това отъ насъ. Нека, повече отъ всѣкога, да имаме предъ очитѣ си съвета на Кубратъ, залегналъ въ държавния девизъ: „Съединението прави силата!“

1964 год.

До преди нѣколко десетилѣтия Българскиятъ Народъ заедно съ своя Царь, воденъ отъ истинскитѣ народни идеали, пожъна нечути успѣхи, и това пакъ ще бжде! Но помнете всички, че бждещето ни не е въ ржцетѣ на Истока нито на Запада, а само въ нашитѣ ржце!

1965 год.

БРАТЯ БЪЛГАРИ!

Моето дълбоко чувство за принадлежностъ на България и непоколебимата ми вѣра въ нашия Народъ - въ звездата на България - ми даватъ сила, щото, следъ точно двадесетгодишно изгнание, да продължа да бжда съхранителя на една идея, която се нарича Българщина.

Днесъ, повече отъ всѣкога, България има нужда отъ своя Царь. Да се обединимъ около вѣковния Тронъ на българскитѣ Царе - символъ на държавностъ, сила, суверенитетъ.

Бждещитѣ президентски избори въ свѣтлината на властта на Президента

Гошо Спасовѣ

Седмото Велико Народно събрание прие Конституцията на Република България.

Глава четвърта отъ тази Конституция е озаглавена:

Президентъ на Република България

Отъ членъ 92 до членъ 103 сж уредени въпроситѣ, свързани съ правата и задълженията на Президента и Вицепрезидента.

Президентътъ освенъ **представителни** функции (чл. 92, ал. 1):

„Президентътъ е държавенъ глава. Той олицетворява единството на нацията и представлява Република България въ международнитѣ отношения.“

има и **върховни**, свързани съ изпълнителната власт. Тѣ сж подробно описани въ чл.чл. 98-103 на Конституцията.

Членъ 98 определя, че Президентътъ на Републиката:

„насрочва избори (1), обнародва законитѣ (4), утвърждава промѣни въ границитѣ на административнитѣ териториални единици (5), освобождава и назначава българскитѣ дипломатически представители и приема акредитивнитѣ и отзователни писма на дипломатитѣ акредитирани у насъ (6), и други“.

Въ членъ 99 е регламентиранъ редътъ за съставяне на правителството и редътъ за насрочване на нови парламентарни избори, ако въ рамкитѣ на действащия парламентъ не може да бжде съставено такова:

„Президентътъ е върховниятъ главнокомандващ на въоръженитѣ сили на Република България.“ (чл. 100)

Алинеи 2, 3, 4 и 5 на сщия членъ казватъ точно какво има да избършва Президентътъ като върховенъ главнокомандуващ:

ал. 2 - *„Президентътъ назначава и освобождава висшия команденъ съставъ на въоръженитѣ сили.“*

ал. 3 - *„Президентътъ възглавява Консултативния съветъ за национална сигурност.“*

ал. 4 - *„Президентътъ обявява обща или частична мобилизация по предложение на Министерския съветъ.“*

ал. 5 - *„Президентътъ обявява положение на война при въоръжени нападение срещу страната или при необходимостъ.“*

Членъ 101 дава право на Президента:

„да върне закона въ Народното събрание за ново обсъждане, което не може да му бжде отказано“.

Членъ 102 (1) *„Въ изпълнение на своитѣ правомощия президентътъ издава укази, отправя обръщения и послание.“*

Членъ 103 (1) *„Президентътъ и вицепрезидентътъ не носятъ отговорностъ за действията, извършени при изпълнение на своитѣ функции, съ изключение на държавна измѣна и нарушаване на Конституцията.“*

Отъ разгледанитѣ до тукъ конституционни правомощия, дадени на президента е ясно, че въ него-

витѣ рѣце е съсредоточена гостатъчно представителна и изпълнителна властъ, която по своята сжщностъ представлява мощенъ лостъ за ефективно влияние, както въ международнитѣ отношения, така и въ вътрешно политическия животъ. По тази причина борбата между политическия сили за президентския постъ по значимостъ не отстъпва на тази за парламентарно представителство.

Ако въ рѣцетѣ на дадена политическа сила е законодателната властъ (изпълнителната властъ е функция на законодателната) и сждебната, то единствено президентската институция е тази, която се явява бариера срещу откритата възможностъ за сливане на партийнитѣ съ държавнитѣ структури. Това означава откритъ пътъ къмъ тоталитаризъмъ. При нашитѣ политически условия това би означавало реставрация на порочната комунистическа властъ, която въ продължение на половинъ вѣкъ се разпореждаше съ живота, честта и имота на българския народъ.

Въ настоящия моментъ президентскитѣ избори въ България поставятъ за разрешение въпроса: **по кой пътъ?**

По пътя на реставрацията и неокомунизма, или по пътя на демократията и свободното гражданско общество!

Изборътъ е въ наши рѣце - съ нашия вотъ ние ще го изберемъ! Но, да бжде мотивиранъ този вотъ, сж необходими задружитѣ условия на цѣлото общество, на всички, които не желаятъ партията-държава да се разпорежда съ тѣхъ като вещь. Необходимо е лидеритѣ на опозиционнитѣ сили да спратъ съ гребнавитѣ си „бакалски“ смѣтчици и високопарни послания и обещания по мегдани и сокаци за спечелване на така нареченитѣ „вътрешни избори“, които е съмнително, че ще ни изведатъ на пътя на единението. Съмнително е, защото десетъ споразумения за „толерантностъ“ не правятъ пукната пара, тогава когато позицията е недоизказана, както отъ политическия сили, които сж издигнали кандигатъ президентитѣ, така и отъ самитѣ тѣхъ.

Позицията и на опозиционнитѣ сили, и на кандигатъ президентитѣ, и по-късно кандигатъ президента, трѣбва да бжде кристално ясна и отговаряща на народнитѣ очаквания. А тѣ не сж трудни нито за разбиране, нито за осъществяване, и се съдържатъ въ едно изречение:

Възстановяване на законността и реда въ България отъ тамъ, отъ кждето бѣха ликвидирани отъ комунистическата властъ.

Всичко останало е пълнене на бѣчва безъ дъно!

Не трѣбва да се подценява лукавостта на властимащитѣ, които пекфектно ни тласкатъ къмъ самоунищожение. Да очистимъ редицитѣ си отъ инфилтранти! Да не се поддаваме на манипулации и слѣпки изпълнители на планове, подготвени още презъ осемдесетѣ години и по които за съжаление се движимъ вече цѣли шестъ години.

Йорданъ Ганчовски
Чикаго

Другата вътроятност е ужасна

Водоразделната зона - краятъ на осемдесетът години на този вѣкъ, сложи началото на нова историческа епоха. Конфронтацията на двестѣ обществено-икономически системи бѣше замѣнена съ обещание за сътрудничество. Излъзлиятъ съ поражение отъ студената война източень блокъ потъна въ дълбоката пропастъ на икономическата безизходица, а и на политическия хаосъ. Методично разрушаваната икономическа база, за смѣтка на военно-промышленния комплексъ, нѣма изгледи да бже възстановена въ близко бждеще. Последнитѣ години показаха, че Западътъ си има своитѣ проблеми и следъ като заплахата отъ ядренъ конфликтъ е премахната, другото изглежда лесно решимо.

Дали е така?

Историята е богата съ примѣри, какъ когато не се обръща достатъчно внимание на едно зло то се уголѣмява и дава горчивитѣ си плодове въ най-неподходящия моментъ. Политическитѣ явления иматъ своя дълбока, иманентна сжщностъ и подобно на природнитѣ явления - щомъ е налице естественъ ходъ на нѣщата, прескачането на етапи е невъзможно. Ако въ Западна Европа революциитѣ отваряха пжтъ на по-напредничави производствени отношения, то въ Русия за първи пжтъ бѣше реализиранъ опитъ за осжществяване на утопия. Не само това - бѣше направенъ опитъ да се обезчовѣчи Човѣка - чрезъ атеизъмъ, перманентно и всестранно насилие, култивиране на страхъ и покорство, извращение на изконни морални ценности. И ако има нѣкаква уникалностъ на нашето съвремие, то е, че за първи пжтъ **човѣчеството се мжи да измие следитѣ отъ този срамненъ експериментъ**, чиито резултати сж всеизвестни - равна бедностъ въ държава-затворъ за 96-97% отъ населението и неограничени права за останалитѣ 3-4%. И сега, както и по-рано, тежестта е върху пострадалиитѣ и тѣхнитѣ наследници. **Бившитѣ властелини сж и сегашни властелини**, както не безъ ирония отбелязва вестникъ „Чикаго трибюнъ“ въ броя си отъ 5 мартъ тази година за България, Румъния и Словакия. „Бившитѣ“ не срещатъ почти никаква съпротива при прехвърлянето на паритѣ отъ държавния въ тѣхния джобъ. Съ каквато наглостъ убиваха бацитѣ имъ, съ такава наглостъ тѣ ограбиха и продължаватъ да ограбватъ народното богатство. А съ още по-голѣма наглостъ се опитватъ да прокаратъ закони, които юридически га уредятъ плагнешкия грабежъ. И има изгледи да успѣятъ. Много по-вътроятно въ България, отколкото въ всѣка бивша страна, отъ така наречения социалистически лагер. Не е тайна за никого, че и сега, и въ миналото България е подъ особено увеличени натискъ на руското влияние. Обосновката за това е привидно ясна.

Откъсването ни отъ Османската империя въ края на седемдесетът години на миналия вѣкъ, вследствие на Руско-турската война, бѣше всжщностъ подарена свобода. Последвалитѣ извращения на историческитѣ събития затъмниха за голѣма частъ отъ

народа ни истинскитѣ намѣрения на Русия и нейната роля въ бждещето ни развитие, които въ края на краищата се свеждатъ до желанието ѝ за постоянно влияние на Балканитѣ безъ огледъ на срѣдствата. Русофилитѣ, ако все още е останало нѣщо българско въ тѣхъ, би трѣбвало да си отворятъ очитѣ предъ факта, че **велика сила, която иска да влияе всѣчески въ държавата ти, никога нѣма да желае нейния просперитетъ и независимостъ**. Това е логическа несъвместимостъ.

Ако Китай не се бѣше откъсналъ отъ Съветския съюзъ въ края на петдесетът години, той неминуемо щеше да посрѣщне сегашнитѣ събития на почти сжщото социално равнище, каквото бѣше въ Монголия. Дори и по време на абсолютния тоталитаризъмъ Съветскиятъ съюзъ не преставахе да избира своитѣ храненияици - обикновено хора отъ висшия ешалонъ на политиката, науката, културата и индустрията. По правило тѣзи хора стояха въ сѣнка, за да излъзатъ и услужатъ на господаритѣ си въ сжзбоносни за нацията моменти. Ако преди Съветскиятъ съюзъ се насочваше само къмъ висшия ешалонъ, то сега не е трудно да се забележи, че слизатъ по-ниско и по-ниско въ общественитѣ слоеве. Не само отгѣлни журналисти, но и цѣли вестници сж подъ откровено руско влияние. Всѣка нормална страна би обърнала сериозно внимание на това състояние, ако мисли наистина за бждещето на народа си. Само българското комунистическо правителство не само че не взема подобни мѣрки (странното би било обратното), но и единъ отъ първитѣ му договори бѣше за присъствието на руски войски по време на природни бедствия. Ще кажа пакъ - **по-рано ни правѣха на маймуни, сега искатъ да ни правятъ глупаци**. Наистина тѣ иматъ основание да се страхуватъ отъ природата за всичко, което сж извършили, но едва ли рускитѣ войски ще имъ помогнатъ, ако Природата реши да имъ потърси смѣтка. Тѣ ли не знаятъ какъвъ прецедентъ създаватъ съ този договоръ въ тѣзи никому неясни времена? Тѣ ли не знаятъ кога, какъ и на кого може да послужи този договоръ? Особено сега, когато Руската Дума гласува за присъединяване на бившитѣ съюзници, особено сега, когато надъ тази огромна страна надвисва сѣнката на комунизма. Нѣма съмнение, че както винаги е било, такива инициативи се съпровождатъ съ съответна задкулисна подготовка. Не е ли по-добре вмѣсто да станемъ нѣми свидетели на новъ видъ руско освобождение, да се организира всенародно искане до президента за освобождение на генерали и висши офицери отъ армията и МВР, известни съ проруската си дейностъ и убеждения. Едва ли е тайна за нѣкого, че етническата бомба изобретена отъ българскитѣ комунисти (разбирайте включително и македонския въпросъ) се държи отъ наследницитѣ на КГБ. Простотъ се чака удобния случай. Все още има време, все още има достойни българи, иначе **другата вътроятност е ужасна - една нова Монголия на Балканитѣ, а може да се случи и нѣщо по-лошо**.

Петко Чолаковъ
Луковитъ

Агската машина на комунизма

Може би следъ 20 или 30 години, когато се разсекретятъ дипломатическитѣ архиви на САЩ и Русия, ще стане ясно истинското съдържание на термини като „миренъ преходъ“ и „нѣжна революция“.

По време на разговоритѣ въ Малта на Горбачовъ му бѣше ясно, че „перестройката“ му като опитъ да спаси системата се провали напълно, както се провали и самиятъ социализмъ. Оставаше му само едно: да се спасятъ поне части отъ сградата и крепителитѣ ѝ въ цѣлия лагеръ на социализма. И това трѣбваше да стане колкото може по-бързо, докато нѣщата бѣха все още подъ контролъ, за да се превари народното негодувание.

Мнозина отъ новитѣ опозиционери на социализма мислѣха, че системата нѣма здрави корени. Но не бѣше така. Тя се крепѣше на много, строино изградени организации и звена, които гържаха въ подчинение и страхъ почти всѣки членъ на обществото. Партията стоеше надъ гържавата и всички служители на централни, областни, окръжни, общински и селски гържавни учреждения биваха назначавани отъ нея, следъ дълго проучване за произходъ и вѣрностъ. Тѣзи хора бѣха заинтересовани отъ съществуването на строя, защото той имъ даваше сигурностъ и препитание.

Държавната собственостъ се превърна въ партийна и стана крепителъ не на гържавата, а на партията и на комунистическата система. Производителитѣ предприятия, отъ най-големитѣ заводи до последната работилница, се ръководѣха отъ назначени, подчинени и вѣрни на партийнитѣ организации и на партийната линия лица. М-во на вътрешнитѣ работи съ неговитѣ управления и отгѣли бѣ „железниятъ юрукъ на партията“. Въпрѣки промѣнитѣ въ това министерство методитѣ на службитѣ му за сигурностъ не се промѣниха до края - насилие, провокации, шпионажъ, вербовка на доносници, които събираха информация почти за всѣко семейство и изправяха предъ сждъ за всѣки политически вицъ. Както вербовчицитѣ, така и вербуванитѣ (говори се за около 300 000 души) нѣмаха интересъ да се разкрие дейността имъ. За тѣхъ съществуването на строя бѣше въпросъ на животъ и смъртъ.

Именно всички тѣзи кадри искаше да спаси и съхрани за бждещето Горбачовъ. Това бѣше основната целъ и на извършителитѣ на дворцовия превратъ на 10 ноември 1989 год. За постигането на тази целъ се използваша много хитрини и трѣбваше да се мине презъ цирковитѣ спектакли, наречени „кръгли маси“ и „споразумения на политически сили за миренъ преходъ къмъ демократично общество“. Притиснатата отъ всеобщото негодувание, изразено най-ярко при обсадата на последното Живково „Народно събрание“ на 14 декември, БКП трѣбваше да се освободи отъ най-корумпиранитѣ

си ръководители и отъ най-вѣрнитѣ си служители отъ тайнитѣ служби. Привидно бѣха прекъснати връзкитѣ между партията и ДС, поне съ нѣкои отъ отгѣлитѣ ѝ, понеже другитѣ продължиха да съществуваатъ съ сжитѣ служители, но подъ ново име. Бѣ издигнатъ лозунга за деполитизация. И съ това се свърши. Кжде отидоха тѣзи хора? Какво стана съ тѣхъ? Наивно е да се мисли, че тия опитни специалисти, организатори на конспирации и шпионски процеси, разузнавачи, вербовчици, анализатори ще се оставятъ да бждатъ тласкани отъ политическитѣ вълни. Тѣ разполагаха съ много човѣшки и финансови ресурси. Знаеха какъ гестаповци следъ войната изнесоха капиталите отъ Германия и ги вложиха въ различни предприятия по цѣлъ свѣтъ, които имъ осигуряваха дълго съществуване. Какво имъ пречеше да направятъ сжито? Никой не даде отчетъ какво стана съ разпръснатитѣ изъ цѣла Европа предприятия и кантори на ДС. Отъ кжде се взѣха паритѣ за толкова много банки, фирми, групировки, издателства и пресгрупи, въ чийто ръководства все имаше по нѣкой и другъ висшъ служителъ отъ службитѣ имъ. **Какъ бѣха спечелени толкова много пари въ такъвъ кратъкъ срокъ при всеобщия гладъ на народа?** И само въ тази ли насока работѣха?

Като изключимъ най-глупавитѣ отъ тѣхъ, които бѣха пенсионирани и пълнѣха кафенетата съ закани срещу Горбачовъ, други се заеха съ изграждането на нелегални структури подъ формата на приятелски връзки или професионални асоциации. Тѣ не можеха да се примирятъ съ загубата на пълния си контролъ надъ обществото и започнаха борба срещу демократичнитѣ промѣни. Така се роди ха „Комитета за спасение на България“ и „Лига на борци противъ новитѣ диктатори“. Ползвайки опита си и бившитѣ си сътрудници, тѣ събираха информация за положението въ лагера на СДС, която печатаха въ свои бюлетини съ размери 14 на 25 см и ги пращаха съ писма до низовитѣ организации и до хилядитѣ членове на БКП, заобикаляйки централнитѣ ръководства, на които нѣмаха довѣрие поради предателството имъ. **Бюлетинитѣ имъ започваха съ думитѣ „Нашитѣ невидими осведомители съобщаватъ“** и завършваха съ препорѣката: „Размножете и направете така, че листовката да влѣзе въ всѣки домъ“. Въ тѣзи бюлетини се даваше информация за разискванията въ НКС на СДС, за предизборната тактика, за разногласията между отгѣлитѣ личности и групировки на СДС и се даваха напѣтствия какъ да се води борбата срещу „новитѣ диктатори“. Съ други думи тѣ бѣха борци за демокрация, а другитѣ бѣха диктатори.

Въ бюлетинъ No 2 съ заглавие „Ще има ли разцепление въ СДС“, следъ като се правѣше анализъ

на разногласията въ СДС се даваха следният инструкции: „Отъ евентуално разцепление въ СДС се плашатъ като отъ огънь. Този огънь не може ли да се запали по селата и градоветъ на България? Честнитъ и заблуденитъ въ СДС се нуждаятъ отъ вашата протегната ръка. Подайте я! Отворете очитъ имъ!“

Въ бюлетинъ No 3 съ заглавие: „Да се изолира буржоазното ядро въ СДС“, се даватъ следниятъ напътствия: „Въ всѣко населено мѣсто - открийте хората отъ буржоазното ядро на СДС. Посочете ги съ прѣстъ. Съберете данни за тѣхъ! Разобличавайте ги чрезъ устна агитация и индивидуална работа. Изолирайте бждещитъ богаташи и властници-тирани отъ честния и добъръ народъ.“

Въ другъ бюлетинъ се препоръчва „да се изградятъ „предизборни групи“ по махали, села, квартали и жилищни блокове. Всѣки членъ на групата да общува по списъкъ съ отдѣлни избиратели и семейства им, и ако е необходимо да се упражни политическо и психологическо въздействие върху тѣхъ.“ И отново препоръката: „Размножете нашата информация и нека тя влѣзе въ всѣки домъ.“

Изборитъ за Велико народно събрание минаха. БКП отново спечели. Ентузиазираниитъ привърженици на СДС плачеха и се въргалиха по софийскитъ павата отъ мѣка. Идваха нови избори предшествувани отъ нови разцепления въ СДС.

Този пътъ грамадната организационна машина на БСП загуби изборитъ, но спечели битката за съхранение на своитъ кадри на всички нива и отрасли. За директоръ на милиционерската полиция на СДС правителството бѣ назначенъ възпитаникътъ на КГВ Викторъ Михайловъ, а министърътъ на вътрешнитъ работи Соколовъ съ часове се извиняваше предъ парламентарната комунистическа група за всѣко уволнение на провиненъ служителъ. Страшенъ комунистически вой въ парламента и въ печата се надигна срещу всѣка смѣна на каквито и да било служители. **Неизвестно отъ кого и какъ бѣ взето решение, че за началникъ на което и да било подѣление на полицията може да бжде назначенъ само служителъ на бившата милиция, който има най-малко 7 години трудовъ стажъ въ това ведомство.** По този начинъ бѣ затворена вратата на това министерство за хиляди честни и способни младежи, които съ своя ентузиазъмъ и енергия можеха да спратъ престѣпната вълна. И това се оправдаваше съ липсата на професионализъмъ. Събитията следъ това показаха, че кадри на това проядено отъ корупция министерство станаха организатори на престѣпнитъ банди и частни башибозушки милиции, които държатъ въ страхъ цѣлъ народъ. Пакъ заради професионализъмъ **въ преименуваната Държавна сигурностъ си останаха старитъ кадри.** Така и въ разузнаването, въ банцитъ, въ производственитъ предприятия. Изобщо, всичко си остана както си бѣше. **Не бѣше наказанъ нито единъ голѣмъ партиенъ кра-**

децъ, не бѣше осъденъ нито единъ убиецъ, нито единъ сагистъ отъ лагеритъ. Не бѣха издирени паритъ изнесени отъ България или укрити мукъ. Не бѣха издирени и съобщени имената на всички убити следъ девети септември, нито броя на затворенитъ въ лагери и затвори за последнитъ 45 години. Укрити бѣха досиетата на доносницитъ и провокаторитъ, което даде възможностъ на възстановената Национална служба за (комунистическа) сигурностъ отново да се ползва отъ технитъ услуги. Съ други думи, **само за нѣколко месеца бѣха погазени идеалитъ и надеждитъ на цѣлъ народъ.** По тия въпроси не трѣбва да се мълчи, защото съ това бѣше прекършена вѣтрата на хората, които днесъ не искатъ да гласуватъ. Защото гори и да събератъ сили за нова победа тѣ пакъ ще бждатъ прегадени отвѣтре. Това е истината. Не е толкова сложно да се разбере. Само че тия, които трѣбва да я разберат, не искатъ.

Още презъ управлението на Беровото правителство тайнитъ „Комитети за спасение на България“ и „Борци противъ новитъ диктатори“ престанаха да бждатъ тайни и започнаха да заематъ ключови позиции въ всички служби на МВР. Искане ми се да запитамъ господинъ Президентъ на България дали знае, че **днесъ въ България е възстановена и политическата полиция, че се правятъ разработки на противници на комунизма, че се съставятъ нови досиета, че се търсятъ нелегални печатници** и принтери, които биха могли да се използватъ утре за позиви въ борбата срещу възраждащитъ се методи на комунизма. Знаете ли, г-нъ Президентъ, че на последнитъ избори регионалниятъ началникъ на Националната Ви служба за сигурностъ въ гр. Ловечъ бѣ наредилъ на своитъ районни служители да правятъ обиски и да конфискуватъ позиви срещу комунистическото правителство въ Луковитска, Ябланска и Тетевенска общини, че се подслушватъ телефони, че се вербуватъ сътрудници въ официалнитъ печатници. Подъ привидно тихитъ вълни на комунизма се извършва трескава дейностъ отъ органитъ на НСС подобно на оная през 1946/47 год. После е много лесно за една нощъ всички да бждатъ събрани на едно мѣсто.

А като завършекъ ще повтора думитъ на единъ опозиционенъ кандидатъ-кметъ: „*Страхотна адска машина е комунизма. Всички до единъ, отъ старитъ ченгета и доносници, до председателитъ на новитъ кооперации, до директоритъ на държавнитъ предприятия, до последната ядка на комунизма се свиха въ юмрукъ, който мобилизира цигани и българи за победата въ изборитъ. Не липсваха подкупи и заплахи, музика и гуляи и строени въ редици избиратели.*“

Съ тѣзи методи не се ли предрешаватъ и резултатитъ отъ следващитъ избори за президентъ, г-нъ Президентъ?!

Този материал е заловенъ отъ членове на Българския демократически форумъ въ гр. Казанлъкъ и е предаденъ отъ неговия председателъ г-нъ Пенъо Георгиевъ на народния представителъ Василъ Златаровъ, който го дава за печатъ въ страната.

До всички партийни организации на БСП

УКАЗАНИЯ ЗА ПО-НАТАТЪПНАТА РАБОТА НА ОБЩИНСКИТЕ И МЕСТНИТЕ ПАРТИЙНИ ОРГАНИЗАЦИИ НА БСП

След минималната ни загуба на изборите през октомври 1991 г. не трябва да се губи самооблагане, няма място за тревога и страх от загубата ни. Напротив казаното от А. Луканов - и когато губим ние пак печелим - важи с всички сила особено за нашите организации, претърпели неуспех в изборите. Затова горе главите и на работа защото след не много време правителството на СДС ще падне и ще има нови избори. Подготовката за тях е изцяло във ваши ръце, затова спазвайте всичко което има в тези указания!

1. Общински съвети в които има мнозинство на СДС или заедно с други представени партийни съветници трябва да се направи следното:

1. Не се противопоставяйте явно на решенията, които се вземат с мнозинство от противниците - СДС или СДС, ДПС, СДС център и евентуално ВЗНС.

2. Търсете хора от техните регици, които имат амбиция за директори, началници и други. Предлагайте сътрудничество (тайно) обещавайте и няма да се противопоставяте на техни желания и предложения.

3. Много важен момент в работата на общинските съвети и да се поставят наши хора начело в групите на СДС, ДПС, СДС център, ВЗНС.

4. Ако има лица, които не можете да контролирате или не се поддават на по-горните предложения за кариера в работата, намерете начин те да бъдат отстранени и компрометираны пред обществото. Компрометирането в никакъв случай да не става от хора на БСП. Това трябва да стане от нашите в СДС.

5. Търсете и внегрите в региците на СДС деца и внуци на АБПФК, бивши членове на БКП (по възможност млади хора), лица, които са назначени от нашите правителства до 1991 г. директори и началници, лекари, учители, управители на фирми.

6. Там, където в местните КС на СДС има водачи с изграден обществени авторитет, направете всичко възможно да бъдат отстранени и на тяхно място да се наложат нашите хора, предпочитате се те да оглавят партиите в СДС и оттам целия местен КС на СДС.

7. Да се избират лица, лежали в затворите за криминални престъпления и да им се оказва необходимата подкрепа, за да влязат в КС на СДС. Те да се ползват с неафиширана наша подкрепа.

8. Внегрените от нас лица да се подкрепят неофициално и да не им се пречи, напротив да се използват срещу онези местни лидери, които могат да обединят отново хората и да попречат на изборната ни победа в предстоящите скорошни избори.

9. Да се използват всички възможности на изпълнителната власт (кметове, зам.-кметове и председатели на общински съвети), които са от СДС за компрометиране. Опитайте да запазите нашите кадри в общинската администрация. Да не се завършва или да не се започва ново строителство там, където кметът е от СДС.

10. Да се образуват инсценировки с предварителни сценарии, следствия и съдебни дела срещу лицата, водили активна предизборна кампания срещу БСП. Да бъдат разпространявани слухове за тези лица в негативен порядък.

11. Важна основна задача е да се получи разцепление в региците на СДС, да се избере ръководство на СДС, което да е съставено от наши подставени лица и да няма обществен авторитет. Това са задачите. Решението ни, което трябва да започне веднага защото изборите са на прага ни.

Организация отпор
към ВПС на БСП

Прегръщенията на единъ „Освободителъ“

Митътъ за „гѣдо Иванъ“ и двойния освободителъ все още помрачава разума на много българи. Но какви сж фактитѣ? За да избѣгнемъ съвременно пристрастие, ще се обърнемъ къмъ миналото. Ето какво казва Георги С. Раковски, патриархътъ на българското Възраждане:

Сжшето рускитѣ войски сж вършили и въ България. „Отъ тѣхъ врѣмена, пише Раковски, като почнѣ да слабѣе Турция Руси-ты почнѣхъ често да минуватъ Дунава и да разоряватъ бедното ни отечество... Отъ една страна необузданното тогдaшно турско нередовно войнство е плѣнило, клало, грабило, и робило Българи-ты, а отъ друга страна рускы-ти войски, още по немилостиви отъ турцы-ты опустошавали сж лозя, нивы, грабили овцы, говеда и градове! А кога ся ся вращали или побѣдоносци или побѣдени, карали и отвлачали сж на силѣ по нѣблок-ло тысящи българскы домородства и заселѣвали сж ги въ обширны-ты си пустыни!...“

Въ „Преселването въ Русия“ (1) и „Дунавски лебедъ“, 11 юлий 1869, бр. 41 (2) Раковски пише:

„Кждѣ отивате, о, нещастни българе! Въ Руссия, освѣнѣнъ голитѣ и диви пустыни, чака ви ще онова тежко робство, отъ което никога не можете се отърва“²⁾. Като съобщава факта за прѣселението Даинелову въ писмото си отъ 12 Май 1861 г., Раковски пише: „Ахъ! дѣ сж сега родолюбиви българи да се решатъ, да мратъ и да освободятъ бѣднаго си народа отъ монголскаго тиранства? Едно юначко въ Стара Планина движение сичко може да унищожи. Тамъ! тамъ! наша свобода ще ся основе! Може ли да бжде по горко и по жалостно положение отъ нашето днесъ? Свѣщенни ни въпросъ потѣпканъ, народна ни църква затворена, учители отъ Македония се гонятъ и въ тъмници затварятъ, народъ ни се на сила пристѣла въ пуста Руссия, шо остава вѣки за намъ, бѣдни българи? Не е ли по сладко отъ всички тия една юнашка смъртъ?...“¹⁾

Може би нѣкоу „другари“ не ще повѣрватъ на националиста Георги Раковски. За тѣхъ ще цитираме Д-ръ Кръстю Раковски, виденъ комунистъ отъ крѣга на Ленинъ, пръвъ председателъ на Комисарския съветъ на Украйна, отъ 1923 до 1924 г. дипломатически представителъ на Съветския Съюзъ въ Лондонъ и Парижъ, по-късно убитъ отъ Сталинъ.

Въ борбитѣ за църковна Независимостъ, Русия взима страна на грѣцкия патриархъ, противъ българитѣ. Цитираме отъ книгата на Кръстю Раковски „Русия на изтокъ“, 1898 г.

Когато на везира се прѣдставила българската делегация отъ Икономовъ, Славейковъ и други прѣдъ знаменитата демонстрация на 23 януарий 1872 г. да иска освобождението на тримата владци (Иларионъ Макариополски, Иларионъ Ловчански и Панаретъ Пловдивски), великийтъ везиръ самъ имъ заявилъ, че той не е билъ за заточаването имъ, а го направилъ само по настояването на „балъкчията“, т.е. на генералъ Игнатиева.

И отъ сжщата книга - „Какво трѣбва да бжде нашето победение къмъ Русия“:

Плѣтѣ на Руссия къмъ Цариградъ минува прѣзъ България, нѣ да ставаме нейнъ воененъ мостъ, това никакъ не е въ нашия интересъ. Излизанието на Руссия въ Цариградъ значи за насъ политическа смъртъ. Минуването на рускитѣ войски прѣзъ България ще разори икономически нашата страна, а най главното е, че, ако руссетѣ влѣзжтъ още веднѣжъ въ България, подъ този или онзи прѣдлогъ, то тѣ вече не ще излазятъ. Ний трѣбва да разберемъ, че опасността за насъ иде отъ Руссия и къмъ нея ний трѣбва да водимъ една систематическа отбранителна политика, като се опираме на всички враждебни ней елементи. Въ разбиранieto на тази истина е спасението на България и рано или късно тази политика ще бжде политиката на голѣмото болшинство на българския народъ. Колкото повече ний напредваме въ политическото си развитие и се приникваме съ духа на независимостта и свободата, толкова по вече у самия народъ ще се усилва желанието да се освободимъ отъ всѣко покровителство, било то русско или друго.

Българи, осъзнайте се! Руската политика и днесъ остава непромѣнена - чуйте какво говорятъ Елцин, Грачовъ и Жириновски!

А за тѣзи, които не искатъ да чуятъ, ще цитираме чл. 59 отъ днешната конституция:

„Защитата на Отецеството е дългъ и честь за всѣки български гражданинъ. Измѣната и предателството къмъ Отецеството сж най-тежки престѣпления и се наказватъ съ цѣлата строгостъ на закона.“

Полъ Либенъ

Уолъ Стрийтъ Журналъ, 5 март 1996 г.

Ще се спусне ли пакъ желѣзната завеса?

Пагането на съветския комунизъмъ пре-
ди нѣколко години бѣ една отъ най-значител-
нитѣ победи на Западнитѣ демокрации следъ
края на Втората Свѣтвна война.

За единъ отъ архитектитѣ на победата
на Съюзницитѣ надъ Нац. Социалистическа
Германия въ 1945 г. края на войната бѣ „сиг-
налъ за изразъ на най-възбуждащи чувства въ
човѣшката история“. Но само следъ една го-
дина този „архитектъ“, Уинстънъ Чърчилъ, си
блъскаше главата сж друга заплахата за свобода-
тата - тази, идваща отъ съветския комуни-
зъмъ.

Преди 50 години на 5 май, Чърчилъ като
гостъ на През. Труманъ въ Уестминстеръ Ко-
лежъ въ Фултонъ, Мисури произнесе знамени-
тата си речъ за „желѣзната завеса“, речъ по-
значителна отъ всѣка една, произнесена пре-
ди. Съ кристална яснота той очерта единъ
проблемъ, върху който никои отъ дветѣ стра-
ни на Атлантика не желаше публично да го-
вори. Съюзътъ съ Русия бѣше мъртъвъ, замѣс-
тенъ съ явенъ конфликтъ между Русия и Свобод-
ния свѣтъ:

*„Отъ Щетинъ на Балтика до Триестъ на
Адриатическо море, една желѣзна завеса се
спусна надъ континента. Загъ тази линия сж
всички столици на древнитѣ държави отъ Цен-
трална и Източна Европа. Варшава, Берлинъ,
Прага, Виена, Будапеща и София, всички тѣзи
известни градове и жителитѣ на тѣхнитѣ
страни се намиратъ въ Съветската сфера.“*

Речта на Чърчилъ бѣ наречена „муску-
латурата на мира“, защото миръ бѣше него-
вата целъ. И единствения начин да се постиг-
не тази целъ безъ да се жертвува свободата
или капитулира предъ тиранията бѣше **си-
лата**.

*„Азъ не вѣрвамъ, че Русия желае война -
тя желае плодотѣ на войната и неограни-*

*чената експанзия на тѣхната мощъ и докт-
рина... Тѣ се прекланятъ само предъ силата,
а най-малкъ респектъ иматъ предъ слабос-
тъта, особено предъ военната слабостъ.“* Той
подчерта, че нова война може да бжде избѣг-
ната, само ако Западнитѣ демокрации се обеду-
нятъ, за да предотвратятъ бждеща агресия.

Чърчилъ припомни на своитѣ слушатели
*„последния пѣтъ, когато видѣхъ, че се при-
ближаваме до война, азъ викахъ, но никои не слу-
шаше.“* Смисльтъ бѣ ясенъ: той предупрежда-
ваше Запада относно Хитлеръ въ 30-тѣ го-
дини, но бѣ игнориранъ. Изоляционизмътъ
триумфираше и трагичниятъ резултатъ бѣ
Втората свѣтвна война. Ако искаме да из-
бѣгнемъ единъ новъ катаклизъмъ, този пѣтъ
трѣбва да си вземемъ бележка.

И това стана. Чрезъ плана Маршалъ и НА-
ТО, Америка, като водителъ на Свободния
Свѣтъ, спря разпространението на комуниз-
ма отъ Източна Европа на Западъ и енергич-
но му се противопостави на други мѣста. Въ
годинитѣ следъ 1970 ние се отклонихме отъ
тѣзи позиции, като приехме детанта. Въ то-
ва време Съветитѣ започнаха усилено превъ-
оржжаване въ страната и се впуснаха въ по-
литически авантюри навънъ. Въ края на пре-
зидентството на Картеръ ние се противопос-
тавихме, като се върнахме, но безъ силно убеж-
дение, къмъ Чърчиловата идея за миръ чрезъ
сила. Въ срѣдата на '80-тѣ години съветски-
ятъ комунизъмъ, благодарение на политика-
та на през. Рейгънъ, започна силенъ упадъкъ и
следъ това пропагна напълно, дано завинаги.
Още веднъжъ Чърчилъ имаше право.

Чърчилъ почина въ 1965 г., много преди да
се види правотата на неговитѣ идеи. Презъ
цѣлия си животъ той винаги бѣше против-
никъ на тиранията, кждето и да се явѣше тя.
Ако бѣше живъ днесъ, той щеше съ почуда да

наблюдава бързината на съветското разпадане. Той би заключил, че все още съществуващият деспотизъм е напълно зависим от нас и би се възмутил, че въ много случаи ние го търпим. Той би бил шокиран от нашата негодност, след убийствата на Тянанменския площад въ 1989 г. да упражним дотатъчен натиск надъ Китай за демократични реформи.

Чърчилъ би приелъ съ задоволство края на съветския комунизъм, но едновременно той не би си правилъ илюзии относно възможността за реформи въ Русия. Идеализмът на Чърчилъ бѣ обуздаванъ отъ дълбокъ реализъм, базиранъ на основно познаване на историята и поукиѣ отъ нея. Русия, писа той веднѣжъ, нѣма демократични традиции. Освенъ това, тя винаги се е опитвала да разреши своитѣ икономически и социални проблеми чрезъ им-

периалистично завладяване на своитѣ съседи. И накрая, действията на Русия сж непрегсказуеми и неразбираеми - „гапанка, убита въ мистерия всрѣдъ една енигма“.

Какво би ни казалъ днесъ Чърчилъ по отношение на Русия? Въ последнитѣ четири години ние гледаме на Русия като на съюзникъ, дори повече, отколкото презъ Втората Свѣтвна война. Преди 50 години Чърчилъ прокламира предъ свѣта, че е време да признаемъ, че партньорството свърши. Днесъ, стоящи предъ избори въ Русия и опасността отъ про-комунистическо завземане на властта и възобновяването на империализма, Чърчилъ би казалъ, че преразглеждане на положението е наложително. *Желѣзната завеса, би казалъ той, е смѣкната, но като че ли Московскитѣ шевни машини се подготвятъ да я закрѣпятъ за нова употреба.*

Ето какъ се отнасяше комунистическата власт къмъ българскитѣ емигранти при спуснатата „желѣзна завеса“:

EMBASSY OF THE
PEOPLE'S REPUBLIC OF BULGARIA
1621 - 22ND STREET. N.W.
WASHINGTON, D.C.
20008

ВАШИНГТОН, 08.09.1986

Господин

Съобщаваме Ви, че компетентните органи в НР България Ви отказват входна виза за страната. Връщаме Ви изпратеният от Вас паспорт и 14 долара в брой. За връщане на документите Ви с препоръчана поща изразходвахме 3 долара, които задържахме от изпратеният от Вас мѣни ордер.

КОНСУЛСКА СЛУЖБА

71 години отъ бомбеня атенатъ въ църквата „Света Недѣля“ - София, 16. IV. 1925 година

150 убити, надъ 300 ранени. Между пострадалитѣ - жени, деца и хора отъ всѣкаква възраст. Въ църквата загиватъ 12 генерала, 15 полковници, столичниятъ кметъ, окръжниятъ управителъ, градоначалникътъ, депутати.

19 години по-късно престѣпленията продължаватъ, когато най-виднитѣ представители на българската интелигенция биватъ ликвидирани по най-сагистични начини. Нанизътъ отъ родоотстъпнически издевателства надъ Родината ни не сж спрели и до днесъ...

Антонъ Рачевъ

Димитър Бутански ■ Има ли време?!

Зовъ

- Не съм унилъ. - Не свалям знамената!...
Вътрей Трибагеникът новъ!
Зора гори на Свободата
и въ екотъ тръпне бодъръ зовъ:

за право истинно, изконно;
за българско Възраждане - сега;
за свѣтло мислене - сторонно
и бой безмилостенъ съ врага!

- Напредъ, Отечество любимо,
напредъ къмъ ведри небеса;
напредъ - къмъ Утро умозримо
и български достойни чудеса!...

- Има ли време за насъ, простосмъртнитѣ?
- да прогледнемъ, да се опомнимъ, да се раздвужимъ... - И „да“, и „не“!, защото - всѣкко време носи своето време...

Докато сме млади и здрави - „морето ни е до колѣне“, но, застарѣемъ ли и се разболѣемъ - „по-друга нѣсенъ запѣваме“: и ставитѣ мекнатъ, и умъ се блокира, и сърдце - склеротизира. Естественъ ходъ на нѣщата.

Лошото е, че: можейки - нищо (или почти нищо) не правимъ; неможейки - си мислимъ, че правимъ.

И въ обществено-исторически аспектъ е сжщото. Свѣтовнитѣ обществено-политически процеси текатъ въ Времето и всѣки мигъ е отъ значение. Нашето българско общество пропусна много важенъ такъвъ. Независимо отъ „стратегическитѣ“ ходове на комунистическата номенклатура, можеше „да се омекоу“ поне преходътъ отъ тоталитаризъмъ къмъ демокрация въ случая съ българския вариантъ. Макаръ и „интелектуално притѣпена“ и недобре организирана, опозицията на комунизма въ България бѣ несжщинска: нееднородна, неединна, нерешителна и провокирана отъ внедрена въ нея комунистическа агенатура. Налице е причинна връзка между вътрешни и външни антибългарски сили, целящи разграждане на българската държавностъ и

превърщане на страната ни въ трансконтинентално кръстовище на геополитически интереси съ заличаване отъ лицето на земята на българската нация.

Историята познава редица случаи на асимилуване и пълно отмиране на етноси и култури, и въ всички отъ тѣхъ „сж помагали“ безразличието, алчността, безроудието и разнитѣ видове и форми на индивидуално общонационално предателство; наредъ съ природни, еволюционни, „революционни“ и други фактори.

Въ конкретния случай - българския - гоминира рогоотстѣпничеството и безпрецедентниятъ варваризъмъ на соцкомунистическата абсурдностъ и мегаломания, за които нѣма нищо свѣто въ живота на човѣка: ни честь, ни достоинство, ни обичъ, ни родъ, ни вѣра, ни Родина! - Всичко за тѣхъ е пари, пари и пакъ пари! - за съжаление...И тѣ се връщатъ тамъ, откъдето излѣзоха - при международната финансова олигархия, служейки на всѣки фарисей, „който имъ дава да пиятъ човѣшка кръвъ и мозъкъ...“.

Време винаги има, но всѣкко нѣщо е въ Времето. Остава само: То да е въ насъ - въ душитѣ и въ сърдцата ни български!

„Въ Борбата се ражда Зората,
съ кръвта се измива срамътъ!...“

Николай Георгиевъ

Формално българинътъ е гражданинъ на демократична и правова страна, но фактически по сжщество той е третиранъ по съветски образецъ.

Първиятъ и непринуденъ въпросъ е - защо? Отговорътъ е твърде простъ - защото шестъ пълни години следъ дворцовия превратъ на 10 ноември 1989 г. съ направената рокада на високо равнище, но безъ смѣна на караула, с „братската и безкористна помощ“ отъ Съветския съюзъ и подъ прѣкото ржководство на товарищъ Миша Горбачовъ, той - Българскиятъ гражданинъ, все още се легитимира въ страната си съ личния паспортъ на комунистическия режимъ, издаденъ отъ Ленин-

Дали българинътъ е гражданинъ на правова държава, или мужикъ отъ съветска губерния?

ско, Димитровско, Коларовско, Благоевско и тункиванти районни управления на всѣващото ужасъ МВР.

Личниятъ паспортъ, книжка отъ 20 страници, съдържа такава богата информация, която се дава при полицейско дознание или предъ следственни органи.

Въ този документъ липсватъ само графитѣ:

а) по каква причина си роденъ?

б) кога си заченатъ - при изгрѣвъ или при залѣвъ слънце?

- при смѣна на жилището, адресната регистрация продължава да се извършва съ помощта

на „домовата книга“, измишльотина на тоталитарния режим същ е целъ Българскиятъ граждининъ да е контролиранъ и следенъ отблизо.

Преди 9 септември 1944 г. подобна „домова книга“ съ блоковия отговорникъ, официаленъ агентъ на „народната“ милиция, не съществуваше.

- при отсъване въ собственото му жилище на гостъ-чужденецъ, Българскиятъ граждининъ е длъженъ въ срокъ отъ 48 часа да го регистрира въ съответното полицейско управление.

Подобно задължение не съществува въ западнитъ цивилизовани страни.

- Българскиятъ граждининъ продължава да пътува въ чужбина съ „заграниченъ паспортъ“ въ червени корици, на които се мждри глуповатиятъ надписъ:

„Народна република България“ - такава гържава днесъ не съществува!

По страницитъ на заграничния паспортъ се мждри и простаишката петолжчка, сякашъ да му напомня, че е принадлежалъ на гранитния блокъ на „братскитъ страни“.

- влизаниятъ въ страната ни чужденецъ задължително попълва „граниченъ контролен листъ“, въ който посочва въ кой хотелъ или при кое частно лице ще отседне.

- Българскиятъ граждининъ продължава задължително да попълва формуляри: „излъзалъ“ и „влъзалъ“, които по същество сж полицейски контролъ надъ неговата свобода на движение. Подобно задължение не съществува въ западнитъ цивилизовани страни.

- Българскиятъ граждининъ, преминавайки предъ Народното събрание, продължава да се учудва, че народнитъ ни представители сж откълени отъ собствения си народъ съ стабилна желъзна ограда, при въоръжена охрана, заседаващи подъ ръководството на човъче, чийто ръстъ, ако съответствуваше на амбициитъ му, би гледалъ отгоре камбанарията на „Александъръ Невски“.

Въ коя страна и кога преди 9 септември 1944 г. парламентътъ е билъ пазенъ по подобенъ начинъ?

- Българскиятъ граждининъ, застаналъ предъ паметника на поробителя, съ недоумение прочита: „На Съветската армия освободителка - отъ признателния български народъ“.

Такава духовна перверзия я нѣма никжде по свѣта. Нима откълени олигофрени иматъ право да говорятъ отъ името на единъ народъ!

Кога и кжде Българскиятъ народъ е билъ запитанъ дали е признателенъ на поробителя си?

- Българскиятъ граждининъ, движещъ се по пл. „Князь Александъръ“ продължава мълкомъ да съзира на желъзнитъ врати на каменната плевня на сламеното чучело, срещу Двореца на Българскитъ царе, две гати (на рождението и смъртта) на вѣчно неизтрезвяващия „вождъ и учителъ“.

За да нѣма неприятности, Българскиятъ граждининъ чинно се отдалечава, защото въоръжени ченгета (бивши мильовци) зорко го следятъ.

- Българскиятъ граждининъ, на разходка въ Борисовата градина, продължава да преминава предъ „Братската могила“, но мислено се запитва: „На братята“ е издигнатъ несконпосанъ паметникъ, а на тѣхнитъ жертви - избититъ български войници, полицаи, селски кметове, бирници, желъзничари и други лица, кога и по какъвъ начинъ ще се съхрани паметята?

- Българскиятъ граждининъ, на посещение въ Боянската църква, продължава да недоумява защо паметната плоча на тѣй скромната Българска Царица - Милосердната сестра Елеонора, починала през 1917 г., все още не е възстановена?

- Българскиятъ граждининъ продължава да се запитва кжде гинатъ паметнитъ плочи на 1-и и 6-и пехотни полкове, по които не се четатъ имена на царе, князе, генерали, а на скромни момци отъ шоплука?

Въ войнитъ за обединението на българския народъ - 1885, 1912/13 и 1915/18 години доблестни селски чада отъ цвѣта на две поколѣния легнаха навѣки по полята на Тракия чакъ до Чаталджа и Галиполи, въ Македония до албанскитъ усои и Солунъ, въ Добруджа стигайки до Прутъ и Серетъ.

Забравиме ли имената на тѣзи герои и тѣхната повеля, ние като народъ сме загубени!

- Българскиятъ граждининъ продължава да се възмущава, че надъ гордия Пловдивъ кокошкарътъ Альоша стои непокътнатъ, а нѣма нито една паметна плоча за героя на Съединението - генералъ Данаилъ Николаевъ - Патриархътъ на Българската армия.

- Българскиятъ граждининъ на почивка въ Созополъ продължава да се сблъсква съ паметната плоча на „поводничаритъ“ - банда въоръжени съветски агенти.

- Българскиятъ граждининъ е въ правото си да поиска отъ червения патриархъ да постави по стениитъ на катедралния храмъ „Света Недѣля“ паметни плочи съ имената на загиналитъ при атенатата презъ априлъ 1925 г. невинни граждани - жени и деца - дѣло на обезумѣли садисти-комунисти.

- Българскиятъ граждининъ продължава да вижда, че клетвитъ, хулитъ, интригитъ и пр. и пр. се въздигатъ въ гържавна система; че пищовѣтъ и камата сж надеждно срѣдство за сплавяване.

- Българскиятъ граждининъ обаче знае, че историята не се гласи подобно на ж.п. разписание. Нейнитъ дни сж дълги!

Увѣренъ въ себе си и духовно издигнатъ знае, че

Бждещето се зове свобода!

С нами Богъ!!!

Петър Захаровъ

Б.Н.Ф. Швеция

Българомразиеото въ действие

Едно грубо насилие надъ човѣшката личностъ и на националната ни гордостъ, типично за отминалото комунистическо време, случило се (не за пръвъ пътъ) въ новосъздадената Вардарска република, силно възбуди и предизвика остъръ протестъ не само на националната ни политическа емиграция и родолюбивата общественостъ въ България, но и на много хора отъ научния и политически свѣтъ на стария континентъ.

Случаятъ съ Владимиръ Паунковски, българинъ отъ Охридъ (или както самиятъ той го нарече, българския Ерусалимъ), наученъ работникъ и водачъ на ВМРО въ родния градъ, многократно малтретиранъ и унижаванъ отъ тамошната тайна и явна полиция, достигна връхната си точка на 25 октомврий 1995, когато, за да бже попрѣчено присъствието му на Славистичния симпозиумъ въ Залибургъ, бѣ задържанъ и арестуванъ на скопското летище и отъ тамъ, съ вързани очи, отвлѣченъ въ неизвестна посока, за да бже подложенъ отъ агентитѣ на УДБА на жестоко психо-физическо тормозъ и принуденъ да подпише декларация, че се „отказва доброволно“ отъ всѣка научна и политическа дейностъ.

По време на отвлѣчането на нашия сънародникъ изпѣква и гругата страна на тамошната „демократия и моралъ“. Агентитѣ на Държавната сигурностъ, междувременно, влѣзли въ квартирата на Паунковски, направили обискъ и, освенъ българскитѣ вестници, книги и списания, нѣкои научни ръкописи и документи на Организацията, заграбили всички ценни нѣща отъ квартирата му въ стойностъ отъ 10.000 германски марки, а преди да бже освободенъ, отнѣли му паспорта и последнитѣ 800 марки отъ джоба. А епизодътъ на насилието билъ изразенъ въ **надписа, изписанъ съ едри букви върху стениитѣ на жилището на г-нъ Паунковски: „Тукъ живѣе българинъ и чака го смъртъ“**.

Както виждаме, политическото насилие и българомразиеото има и своя криминална съставка. Тѣй както и измислениятъ македонизъмъ, въ чието име се правятъ тѣзи престѣпления срещу родолюбиви и невинни българи, е сжщо толкова фалшивъ и криминаленъ.

А каква е причината единъ македонски българинъ да бже така жестоко онеправданъ и грубо наказванъ?

На международния наученъ симпозиумъ, организиранъ отъ Славистичния университетъ въ Залибургъ отъ 26 до 29 октомврий т.г. г-нъ Паунковски трѣбваше да прочете свой наученъ докладъ отъ областта на лингвистиката на тема „Новата ортография въ Македония - българо-македонски езикъ“, кждето авторътъ изнася и защитаваша идеята за единството на българския литературенъ езикъ и ортография, нарушено следъ Втората свѣтвна война по диктатъ на политически факторъ, безъ да се уважава становището на компетентнитѣ учени и специалисти по езикознанието. Но това бѣше мрачното комунистическо време, когато не се уважаваха никаква научна истина.

Тогава, въ раздѣлена България, настѣпиха ужасни промѣни, чийто послѣствия бѣха катастрофални за нацията и продължаватъ до днешенъ. Въ

българската столица, по директива на Коминтерна, отъ вѣкове наследената ни ортография, ортографията на Климентъ Охридски, трѣбваше да отстъпи мѣсто на рускоподобния правописъ (за съжаление и до днешъ въ употреба), а по сжщото време въ манастира Прохоръ Пчински, партизански „учени“ и „езиковеди“ по нареждане на българскитѣ политици за единъ денъ по вълшебенъ начинъ създадоха и провъзгласиха „македонския“ езикъ и азбука, по могола на сръбската кирилица на Вукъ Караджичъ.

Тѣзи политически манипулации въ основата си бѣха противобългарски и имаха само една целъ: териториално и езиково раздѣление (гломотомия) на найстарата славянска държава и езикъ.

Научниятъ свѣтъ обаче има свое изградено становище и не се поддава на никакви фалшификации. Ето защо поканенитѣ доценти и професори отъ Македония отказаха да отидатъ въ Залибургъ, а пътуването на Владимиръ Паунковски, по най-бруталенъ начинъ, бѣ осуетено. Случаятъ съ Владимиръ Паунковски обаче не е единственъ, а една халка отъ дългата верига на непрекъснатото насилие срещу българщината, не само въ Македония.

Цѣли десетилѣтия наши кръвни братя, останали подъ чуждо владичество въ съседнитѣ ни страни, бѣха систематически подлагани на отнародяване и дискриминация, но **соцкомунистическото правителство въ София, досега, не намѣри за нужно да изяви поне единъ протестъ въ защита на етническитѣ права на тѣзи българи**.

Затова пѣкъ чужденцитѣ, приятелитѣ на истината и българската правда, не сж безучастни.

Въ отворено писмо до Президента на Македонската академия на наукитѣ проф. Божидаръ Видоевски, австрийскитѣ професоръ **г-ръ Ото Кронцайнеръ** съ подбрани думи и съ пословиченъ смисълъ за нѣмска законностъ и правдивостъ, **порица пагубното поведение на държавната властъ въ Македония**, кждето, както се казва въ писмото, „*господствува тероръ надъ личнитѣ убеждения на гражданитѣ и потискане на свободната изява на тѣхнитѣ мнения*“.

„По този начинъ“, продължава г-ръ Кронцайнеръ, „*Вашата република и Вашитѣ македонски езикъ ще се превърнатъ въ символъ на неправдата*“.

Проф. Кронцайнеръ остро осжди отвлѣчането на г-нъ Паунковски, а за отсъстващитѣ на Симпозиума македонски представители каза, че „*тѣ, и безъ това, не биха били въ състояние да защитятъ своитѣ тези предъ единъ международенъ, компетентенъ и обективенъ наученъ форумъ*“.

Така отбранява националната ни кауза единъ справедливъ чужденецъ. Въ сжщия смисълъ дадоха изявления и груги участници на Симпозиума, дошли отъ Швейцария, Гърция, САЩ и груги страни. **Не идва поддрѣжка само отъ родна България. Тамъ царува фатално равнодушие по националнитѣ ни въпроси**, а науката е все още подъ контрола на соцкомуниститѣ, които всѣчески се стараятъ да не се нарушатъ „добросъседскитѣ отношения“.

А за таква поведение вече думи за коментаръ нѣма.

Й. Николов

„Македонската нация и езикъ не сществуваатъ. Това сж измислици на фантазия като сръбската, за да се използватъ като аргументи предъ хора, които не познаватъ добре нито миналото, нито настоящето.“

Иванъ Михайловъ

Какво по-точно отъ това може да се каже за този така наболѣлъ и сществуващъ вече вѣкъ проблемъ на Балканитѣ - Македонския въпросъ?

Поводътъ да пиша на тази тема е зачестила-та атака отъ страна на сръбската и гръцка идеологически машини, манипулиращи обществеността и свѣта въ тѣхна полза, и въ сщщото време нехайната нихилистична политика и становище на българското правителство презъ последнитѣ 52 години и особено въ момента.

Пиша като българинъ, милѣещъ за своята свидна нация и Родина. Сщевременно и отъ позицията на човѣкъ, жадуващъ историческата истина да възтържествува!

Считамъ, че България е огроменъ мораленъ дължникъ спрямо стотицитѣ хиляди забравени отъ нея граждани, може би безвъзвратно претопени и асимилирани вече отъ хищнитѣ и безцеремонни идеологии на нашитѣ южна и западна съседки. И то подъ покровителственото насърчаване на трети страни, имащи стратегически интересъ отъ тѣзи вѣчни балкански размирици.

Боли ме за онѣзи мои мили събратя, завинаги останали изъ сегашнитѣ сръбски, македонски и гръцки земи, живѣещи съ страха да се обявятъ за българи, задължавани да добавятъ къмъ фамилието си име най-различни окончаня и съ все по-загубащо българско самосъзнание!

Боли ме, че отъ времето на Н.В. Царь Борисъ III, човѣка, който единственъ защити на гѣло българскитѣ национални интереси, вече повече отъ половинъ вѣкъ никое българско правителство не направи дори опитъ да запази българщината. Дори напротивъ, преследвайки други интереси следъ 9. IX. 44 г., българскитѣ власти предадоха нашитѣ национални интереси на Балканитѣ.

Вече вѣкъ Сърбия активно действа да заличи всѣкаква българска следа въ сегашнитѣ си територии, чрезъ закриване на десетки български църкви и училища, чрезъ безсрамно фалшифициране на историческитѣ факти. И не само това, ами и лакомо занича къмъ остатѣцитѣ отъ доволно окаситрената българска територия!

Въ учебника по география отъ 1912 г. („Землюпис кралиевине Србје и српскихъ земаля. За ученике 4-разреда основне школе, Београда 1912 г. Мих. М. Станојевич“) се казва (цитирамъ в. „Македония“ отъ 10 януари 1996 г.):

„Видинска и Софийска област сж две сръбски покрайнини източно отъ Сърбия. Намиратъ се меж-

За македонския комплексъ въ българина

ду Сърбия, Дунавъ, Искъръ и Стара Сърбия...“ (!?) Другъ цитатъ отъ сръбски географски атласъ, за който събщи Ал. Божиновъ („Отечество“, кн. 9 отъ 1995 г.) се казва, че въ Софийско и Видинско „...живе чисти срби, који говоре српски, знају исте обичаје и славе славу као и ми у Србци... сѧд тим областима владају бугари на ШТЕТУ српског народа и гржаве.“ (!?)

Какъ да се реагира на такива изявления? Значи излиза, че и азъ лично съмъ „сръб“ безъ да съмъ го знелъ до сега.

Отъ гругата страна отъ югъ Гърция сщцо изнася чисто научно-фантастични теории за „фактическия произходъ на Македонцитѣ“, които разбира се, че произхождатъ отъ старогръцитѣ. И съответно цѣлата близо 70,000 км² територия, на която „гръцкитѣ македонци“ живѣятъ, въпрѣки че, видете ли, кой знае защо говорятъ не „старогръцки“, а „нѣкакъвъ български диалектъ“, била изконна гръцка земя. Преглегахъ педантично едно луксозно издание на гръцкитѣ мегии (Macedonia, отъ 1994 г.). Съ възхитително усърдие и цѣла камара „фотоси“ гръцкитѣ „безпристрастни историци“ безуспѣшно се опитватъ да изсмучатъ отъ прѣститѣ си „исторически факти“ въ тѣхна полза. Мжчатъ се да докажатъ очевидната неистина. Ще използвамъ нѣкои данни, които чудя се как тѣ сж допуснали да бждатъ отпечатани въ сщщото издание. Това сж цифритѣ отъ едно преброяване още презъ 1904 г. за Вилаетъ Солунъ: 373,227 гърци, **207,317 българи!**

Вилаетъ Монастиръ: 261,283 гърци, **178,412 българи!**

Вилаетъ Косово: 13,452 гърци, **172,735 българи!?!**

Само отъ третитѣ гореспоменати вилаета е имало общо 558,464 български граждани.

За да стигнемъ до днешни времена, когато отъ преброяването въ Р. Македония се изнесоха факти, че броятъ на сръбитѣ и албанцитѣ сж огроменъ процентъ. Останалитѣ сж завидно голѣмъ процентъ отъ цигани и евреи (!?) И то евреи отъ порядъка на нѣколко десетки хиляди. И въ крайна смѣтка въ статистиката на преброяването на населението на Р. Македония не фигурира нито единъ българинъ. Доста куриозна ситуация. Страна съ националенъ езикъ български и въ която не живѣе нито единъ българинъ.

Въ България отъ 9. IX. 1944 г. до день днешенъ положението съ македонския въпросъ не е никакъ оптимистично. Отъ македонски въпросъ, той бѣ неусетно превърнатъ на македонски комплексъ. Подъ давление на трети страни съ престѣпно нехайство и липса на всѣкакво национално достойнство комунистическата власть възприе отстѣпенчески ходове. Тѣ продадоха нашитѣ национални интереси.

Въ българскитѣ учебници по история сщцо бѣ изо-

пачена истината. Биде изобретено отъ нищото едно македонско малцинство и въ България. Негласно се съласиха съ отнемането ни на десетки хиляди кв. км територия и съ оставянето на произвола на сѣдбата на надъ 1 милионъ български поданици. Точни данни за броя имъ никога и никѣде не бѣ оповестенъ.

А ето какъ днешното комунистическо правителство, победено отъ комсомолския активистъ Жанъ Виденовъ, „защитава“ националнитѣ ни интереси (в. „Македония“ от 10 януарий 1996 г.): „потресаващото за историцитѣ изявление на Трети мартъ въ Плѣвѣнъ, споредъ което Сърбия участвувала активно въ Руско-турската война 1877-78 г. и допринесла за освобождаването на България отъ турско робство. По-долу се казва сѣщо, че: „Да представишъ за освободители на България окупаторитѣ и асимилаторитѣ на български земи е невежество, непроситимо дори за единъ руски възпитаникъ.“

А презъ апрѣлъ 1995 г. сѣщиятъ „радетель“ за България и нейниятъ сѣщевременно министъръ-председателъ Ж. Виденовъ заявява въ военния клубъ:

„Западни покрайнини“ трѣбва да се изхвърли отъ употрѣба и вмѣсто него да се използва „Източна Сърбия.“ !?!

Ето кое дава поводъ на Сърбия и Гърция отново да се възползватъ отъ отстъпленческата политика на България и да я захаятъ отново стрѣвно отъ дѣе страни. Появиха се полунашега мрачни предложения. „Вмѣсто Македония - Южна Сърбия, вмѣсто Егейска Македония - Северна Гърция, вмѣсто Добруджа - Великорумѣнска провинция Южна Добруджа, вмѣсто Тракия - вилаетъ Източна Румелия. Названието „България“ по възможность да

се употрѣбява все по-рѣдко.“ (в. „Македония“, 10 януарий 1996 г.)

Въ сѣщото време българския народъ, потъналъ въ мизерия, мачканъ тотално 52 години, се омайва съ чуждопоклонничество. Пие се и се слуша въ имбициленъ захласъ сръбска, кичова музика, грѣцка, че и турски маанета! А нашата чудесна българска народна музика потѣва въ забвение. Национално безразличие и примирение е обхванало отчаяния народъ.

Май националната гордостъ и достойнство си отидоха още съ Балканджи Йово?

Чуждопоклонничеството е залегнало здраво и неоткатно въ населението. Всичко чуждо е похубаво отъ нашето! Ето резултата на комунистическата полувѣковна психотерапия. Не мога да отмина безъ горчивина и спомена, че въ България се игра 40 години футболъ за „най-високия“ призъ „Купата на Сѣветската армия“, вмѣсто за „Купата на България!“ Че какво градивно и възпитаващо патриотизмъ има въ тази чиста проба сервилничество?

Другъ резултатъ на тази пагубна антибългарска пропаганда е, че дори и днесъ хиляди българи се считатъ за „потомствени македонци“. Ето какъ защитава националнитѣ ни интереси комунистическата властъ.

За мене изходътъ е единствено Н.В. Царъ Симеонъ II да се завърне въ България и то не като президентъ, а на своето законно мѣсто - трона! Вѣрвамъ непоколебимо, че той е единствениятъ човѣкъ, достоенъ и въ състояние да прогължи гѣлото на баща си Н.В. Царъ Борисъ III.

Богъ да пази България!

Д-ръ Радославъ Нейковъ Германия

Короната символизира достойнството и честта на нацията, добродетели, кошто може да притежава само народъ на независима държава. Короната е свързана съ представата за монарха, но едновременно съ това е свързана и съ представата за суверена и суверенитета. Въ една съвременна демократия, независимо дали тя е републикански или монархически организирана, суверенитѣт, това е народътъ.

За половинъ вѣкъ съветско владичество българинътъ разбра на своя собственъ грѣбъ какво значи унижението на едно робство, резултатъ, ако не формално, то фактически, на загубата на неговия националенъ суверенитѣт. То бѣ осъществено въ собственото му отечество, отъ собствени сънародници, възприели една чужда за него идеология и подчинени на чужди центри.

Тѣ потѣпкаха неговото национално достойнство, като сервилно предложиха държавата му да се включи въ империята на злото. Така една древна държава, на която бѣше вече лепнатъ позорния

Короната

Размишления по поводъ националния гербъ на България

етикетъ „Най-вѣрния сателитъ“, трѣбваше изобщо да изчезне отъ картата на свѣта. Господаритѣ на България, правоимащитѣ, стоящитѣ както надъ писанитѣ, така и надъ моралнитѣ закони, потѣпкаха по най-дивъ и безогледенъ начинъ най-основнитѣ човѣшки и граждански права на българина и българката. Тѣ ги принудиха да живѣятъ въ общественъ строй, свършено чуждъ на тѣхнитѣ хилядолѣтни национални традиции, нрави и обичаи и системно потѣпкаха тѣхната честъ и достойнство. Започнаха съ тѣзи, отъ които очакваха най-големата съпротива за осъществяването на пѣкленото имъ гѣло. Регентитѣ, министритѣ, народнитѣ представители и заедно съ тѣхъ още нѣколко десетки хиляди, предимно между най-честнитѣ и добри българи, бѣха оклеветени като престѣпници и съ сѣдъ, а повечето и безъ, бѣха звѣрски избити. Въ извършеното масово унищожение бѣше поставена ясната целъ на Москва - да се обезглави България, за да се пороби по-лесно. Регентитѣ например бѣха избити, защото императоръ

ското семейство въ Русия е било избито. Болшевиките идеи, носени само от няколко хиляди българи, като опитъ на великия Съветски Съюзъ, трѣбваше, разбира се, съ много кръвъ да се наложатъ и въ нашето отечество България. При това цѣлиятъ процесъ на заробването на нацията трѣбваше да бжде предшествуванъ и винаги съ оплюване върху всичко, което е българско и върху самия човѣкъ и гражданинъ българинъ. Отнѣха му химна, герба, историята. Него го правѣха гадъ, кулакъ, звучни руски думи, фашистъ, англоамерикански агентъ, та и монархо-фашистъ, дори титоистъ, саботьоръ на соц.-строителството и нацията и конфликтна личностъ. Най-различни, и колко още епитети, един Богъ може да каже, се прикачваха на тѣзи, които трѣбваше да бждатъ оклеветени като врагове на народа. Лепваха имъ оплюващата дума и следъ това ги репресираха въ всичкитѣ, какви ли не степени на тоталитарната система - убийство въ тила, народенъ сждъ, концлагерь, изселване, уволнение, лоша атестация, изключване отъ университета, и още, и още, и още. Народътъ трѣбваше да живѣе въ страхъ, униженъ и покоренъ, както въ Съветския Съюзъ. Хора на черния физическо трудъ - „властнуващата“ работническа класа, се изпращаха на концлагерь заради изпуснати думи на недоволство отъ „народната“ властъ. Българскиятъ отруденъ селянинъ, който бѣше уважаванъ отъ всички като творецъ на насъщния, бѣше пребиванъ отъ бой, ако откажеше да си даде земята. Много обаче имаха още по-лоша сждба. Обявени за кулаци се тѣтрѣха по лагеритѣ, отъ които или не излизаха, или излизаха осакатени физически и духовно. Така се постъпи и съ други „врагове“ на народа. Това бѣха разни „гадове“, като писари въ общината, защото сж носили мека шапка, войници, офицери, полицаи, падали, защото сж служили вѣрно на царството, гребни търговци, имали златни зжби, свещеници - източно православни, католици, протестанти - били вѣрвали въ Бога, сел-

ски учители, били легионери, момчета съ тѣсни панталони и момичета съ кжси рокли, битово разложение и т.н. и т.н., какъвъ ли поводъ не се намираше, ако червениятъ комисаръ поиска. Винаги и много лесно можеше да се стане врагъ на народа за цѣлия периодъ, кога по-просто, кога по-сложно, отъ 9. IX. 44 г. до 10. XI. 89 г. Врагове на народа, и то най-публично изложени на всенародно оплюване, бѣха всички инакомислещи. Н. Петковисти, К. Лулчевци, Н. Мушановци, Тр. Костовци, та и съпартизани на Славчо Трънски. Всички невѣрни на Кремълъ отъ крайната лѣвица до крайната дѣсница, бѣха жестоко репресирани. И затвори, затвори, затвори! И лагери, лагери, лагери. Следъ това вече нѣмаше толкова много. Хората станаха дисциплинирани, изпълняваха си плановетѣ, кжде съ налудно напрежение, кога безъ напрежение - просто научиха се да печелятъ и безъ да работятъ. Тѣзи, които можеха да мжчатъ другитѣ - сажиститѣ, паразититѣ - станаха и милионери. Трудещитѣ пъкъ имаха евтинъ хлѣбъ, достатъчно евтино кисело млѣко (вѣрно, чesънътъ бѣше скжпъ), но можеше да се строи и частно, можеше да се краде отъ общото, изобщо живѣеше се. Зрѣлиятъ социализмътъ бѣше построенъ. Вѣрно, имаше си и врагове, та и деца-та имъ бѣха врагове - деца на врагове, но палачитѣ се отгадоха на сладъкъ животъ и обществото, т.е. социализмътъ се либерализира. Само че на повечето отъ хората имъ тежеше да бждемъ наши и ваши, а и що за държава бѣше това! Вождътъ биде балсамиранъ като фараонъ, а не малко трудещи се нахранаха прасетата. Човѣкъ, това звучи гордо!

Българино! Когато на герба ти имаше корона може-би не всичко е вървѣло както би трѣбвало да върви! Ти обаче можеше винаги да си търсишъ, а и въ повечето случаи да намирашъ, потжпканитѣ си права и свободи!

Твоята честъ и твоеото достойнство бѣха защитени, защото ти бѣше гражданинъ на твоята, независима България!

Димитъръ Марковски

Езикъ свещенъ на моитѣ гѣгу...

Проектозаконътъ за българския езикъ ни дава основание да поставимъ на политическа основа за първи пътъ следъ 51 години искане за ревизиране сжщо политически и антинационално проведената реформа отъ комунистическата властъ съ българската азбука и официалния говоримъ български езикъ.

Реформата и по-точнo вулгаризацията на писмената речъ съ премахване на буквитѣ „ѣ“ и „ж“ и ограничeнoто ползуване на буквитѣ „ъ“ и „ь“ бѣха политически обмислени и проведени само седемъ месеца следъ 9 септември 1944 г. (ДВ от 27. II. 1945 г.) Това бѣше частъ отъ голѣмия

коминтерновски планъ за „македонизация“ въ полза на Титова Югославия. Все въ рамкитѣ на този планъ бѣ осжществено и нахлуването на „македонски“ учители, пропагандатори и друга асимилаторска дейностъ въ Пиринския край на Родина още въ есента на 1944 г.

По сжщество се посегна на словесното народно богатство, съхранено въ графичния изразъ на буквитѣ. Тѣ сж най-обедняващата спойка на българската национална самоличностъ. На говорещитѣ неизясненото научно източно наречие и западното съ подчертано славянско звучене. Съ реформата се постави черта на това последно

наречие въ неговия азбученъ изразъ и се удари върху народа ни въ земитѣ на западъ отъ Искъръ, Софийско, Струмско, Македония и Бѣломорието и Западнитѣ покрайнини. Стигна се до словесния парадоксъ да приемемъ съ якане История славяноболгарская на Паусий, разказитѣ на Елинъ Пелинъ, на Михалаки Георгиевъ и пр.

Днесъ сме изправени предъ повсемѣстно приемане на източното наречие за официаленъ правоговоръ, безъ това да е уреждано нѣкога нормативно. Въ Видинско и региона, който и презъ турско робство запази българскитѣ лични имена, имена на селища и географски обекти и чистъ своя говоръ, неповлиянъ отъ турски думи и интонация, децата се учатъ да премляскватъ българския езикъ съ якане!

Въ странитѣ на Европа различнитѣ диалектни форми се запазватъ, защото това е словесното богатство на народитѣ. У насъ обратно - **чрезъ „опростения“ правописъ се удари върху цѣлкупността на българския езикъ и се скъса връзката съ историческата му ба-**

за - старобългарския езикъ. Отъ тукъ и скъсването съ българския коренъ въ езиковата практика преди всичко на македонскитѣ българи. Нахлуването на сърбизми и гурги чуждици въ ежедневния езикъ на това население е естествена последица отъ прекратяване езиковия контактъ съ майката-родина. Целта е очевидна - етническо откъсване.

Всички тѣзи явления трѣбва да бждатъ съобразени при приемане на новия законъ за българския езикъ. Защото задължение на закона е не само да утвърди върховенството на този езикъ въ държавата, но и да възстанови равенството въ официалния литературенъ правоговоръ на база на утвърдения преди 9. IX. 1944 г. синтаксисъ и фонетика, както и да се приематъ съответнитѣ ревизии въ правописа. Защото въ крайна смѣтка западния говоръ не е диалектъ, а живото слово, ако не на по-голямата частъ отъ българското племе въ границитѣ и задъ тѣхъ на държавата ни. **Националното единство задължава връщането къмъ свещения езикъ на предцитѣ ни.**

Авторътъ на настоящата статия, г-нъ Иванъ Карагьозовъ, е дългогодишенъ политически емигрантъ въ Съединенитѣ Щати. По убеждение е демократъ, последовател на г-нъ Никола Мушановъ. Тѣснитѣ му връзки съ Националнитѣ сили водятъ началото си отъ годинитѣ, прекарани по лагери и затвори, където по наказателни и смъртни отдръления той е билъ въ тѣсно сътрудничество съ нашитѣ съмишленици, за които България е била и остава надъ всичко.

Въ следващитѣ броеве на „Борба“ ще дадемъ възможностъ на нашитѣ читатели да се запознаятъ съ събития, неизвестни до сега.

Иванъ Карагьозовъ

Къмъ края на 1954 г. въ старозагорския затворъ, по време на половинъ часовата ни разходка въ двора на сжция, при менъ гоиде проф. Иванъ Стефановъ (комунистъ-Трайчокостовистъ - бивш министъръ на финанситѣ), който най-учтиво помоли да върви и говори съ менъ. Следъ утвърдителния ми отговоръ той започна да говори:

„Г-нъ Карагьозовъ, азъ искамъ да Ви кажа нѣкои нѣща отъ моето минало. Това го правя за първи пътъ като затворникъ и изборътъ ми се спрѣ на Васъ. Следъ толкова години, които прекарвамъ въ затвора, за менъ Ви се оказвате човѣка, на когото мога да се довърря, така че чрезъ Васъ единъ денъ, когато България отново бжде свободна страна, поколѣнието да знае, че не всички комунисти

Негово Величество Царъ Борисъ III бѣше демократъ не само като човѣкъ, а и по гуша

сж били професионални убийци, че и между тѣхъ е умало хора съ човѣшки чувства, съвестъ и обичъ къмъ Родината.“

Азъ го гледахъ съ недоумение. Съ него не само че не бѣхъ говорилъ, но не се и поздравлявахъ. Принадлежахъ къмъ група и говорѣхъ само съ хората отъ нея. При насъ управата на затвора и държавна сигурностъ не можеха да вмъкнатъ провокатори-доносчици. Бѣха ни прикачили името Хай Лайфа, поради затворения ни кръгъ.

Г-нъ Стефановъ разбра състоянието ми и прогължи като ме помоли да му обещаая, че разговорътъ ни ще остане като малка тайна между насъ и никога не ще стане достояние за когото и да било до похотящия моментъ.

Получил задоволителния за него отговоръ, той ме помолу „само да слушамъ“ и продължи:

„**Като министър на финансите, аз бѣхъ извиканъ отъ другаря Георги Димитровъ**, който ми нареди да възглавя делегация за търговски преговори съ Москва. Той изрично и категорично ми подчерта да не давамъ калкулацията на нашите стоки, а да гържа твърда цена, както руснаците ще направятъ това съ техните стоки. На преговорите въ Москва, домакините цитираха продажните цени на трактори, машини и т.н. Азъ направихъ същото съ нашите стоки: олио, месо и прочие. Те ми поискаха калкулацията имъ, за да ни определятъ печалбата. Казахъ им, че нѣмамъ пълномощия за това, не я зная и поради това не мога да го направя. Нервирани, те прекъснаха преговорите и ни отпратиха въ хотела, като ни предупредиха, че ако не си променимъ мнението, трѣбва веднага да се връщаме въ България. Така и стана. Като слѣзохме на софийската централна гара, бѣхме арестувани и отъ тогава азъ съмъ въ затвора.“

Ако не се лъжа, той цитира годината 1949.

„Г-нь Карагьозовъ“, продължи той:

„Азъ съмъ комунистъ отъ ученическите си години до сега. Заминахъ и следвахъ финанси въ Германия. Дипломирахъ се и се завърнахъ въ България. Като отявленъ комунистъ, работа не можехъ да намѣря. Но благодарение намѣсата на Негово Величество Царь Борисъ III, на менъ ми бѣше дадена катедрата финанси въ Софийския Университетъ. Това е истината. **Той бѣше демократъ не само като човекъ, а и по душа.** Всѣко десетилѣтие не ражда хора като него. Въ момента управлението на България не е социализъмъ-комунизъмъ, а нѣкаква свръхъ претъжнена система, предъ която фашизмътъ бледнѣе. Другарятъ Трайчо Костовъ, азъ и други като насъ сме жертва на **10-то Септемврийските Комунисти, които сж Московските Лакеи - Днешните Управници.** Ние като български комунисти трѣбваше да бждемъ унищожени, за да може България да стане **Руска Губерния, каквато е въ момента.** Преди да се раздѣля съ Васъ ще Ви кажа какво знамъ за смъртта на другаря Г. Димитровъ. Версията, или истината, е следната:

Представител на Съветския Съюзъ въ Организацията на Обединените Народи (той му казаше името, което не помня) на път отъ Ню Йоркъ за Москва минава презъ София. Той се обажда на Димитровъ и му казва, че го кани въ самолета за кратъкъ разговоръ, като разменилъ съ него много любезности по телефона. Желанието му е било изпълнено. Охраната на Димитровъ е искала да го придружи и влѣзе съ него въ самолета, но ѝ е било отказано и той влиза самъ. Минуту следъ това, безъ да

чака разрешение отъ кулата за излитане, самолетътъ тръгна за Москва съ Димитровъ въ него, отъ кждето по-късно пристига трупятъ му и го слагатъ въ Мавзолея.“

Последните му думи бѣха последвани отъ нѣколко минутно мълчание. Азъ разбрахъ, че до менъ върви човекъ, който изливаше мжката си, талия я въ себе си въроятно съ години. Разбрахъ, че се готви да ме напусне, а искахъ да чуя повече отъ него. Той продължи:

„Г-нь Карагьозовъ, това е, което искахъ да Ви кажа.“

Азъ го прекъснахъ и задържахъ съ въпроса:

„Защо ми казвате всичко това на менъ?“

Той свали очилата и започна да ги бърше съ края на ризата си. Бѣше се изпотилъ и каза:

„На Васъ мога да се говорѣя, но освенъ за политиката, което споменахъ, имамъ още нѣщо въ предвидъ. Когато видите вашите приятели американците, моля, кажете имъ това, което чухте отъ менъ.“ (По това време всѣки мислѣше, че при евентуална война, България ще бжде освободена отъ Щатите.)

Послегда вториятъ ми въпросъ:

„Кое Ви кара да вѣрвате, че азъ ще оцѣлѣя? Вие знаете моите наказания въ смъртното отдѣление, кждето ще бжда изпратенъ въ най-скоро време?“

Отговорътъ бѣше:

„Първиятъ плюсъ е, че Богъ е съ насъ, а вториятъ, Вие сте младъ и чувството ми е, че ще издържите!“

„Вие като комунистъ вѣрвате ли въ Бога?“, запитахъ азъ.

„Преминалъ презъ нечовѣшките инквизиции, на които бѣхъ подложенъ, **те и само те, ме на караха да повѣрвамъ, че има нѣкаква сила,** наречете я **Богъ** или **Свети Духъ**, не знамъ, но **безъ нея този разговоръ нѣмаше да се състои, защото нито Вие, нито азъ, щѣхме да бждемъ живи.** Въ момента ние се намираме въ лабиринтъ, въ който сме ржководени отъ тази **сила.** По-добре ще бжде, ако се изясня, което ще отнеме още нѣколко минути. Страхувамъ се да не Ви отегчавамъ съ моето бръщолевене.“

„Не, моля Ви, продължавайте, Вашите мисли сж интересни!“, казахъ азъ.

Успокоенъ, той продължи:

„Вие и Вашите приятели би трѣбвало да знаете и вѣрвамъ знаете, че ние бѣхме, окупирахме и съставлявахме **културния секторъ** на комунистическата партия. Сжщо така би трѣбвало да знаете, че никоя агентура, било тя **източна** или **западна,** не обича, не харесва и не търпи хора съ собствена мисълъ. Те ползватъ обратния типъ, който е механизирано настроенъ и на най-глушавите

заповѣди да се подчинява и казва **да**. Най-голѣмиятъ врагъ на **азиатския комунизъм** е **европейскиятъ такъвъ**, защото сѣщия знае, може, борва и изтѣква недѣлнитѣ му, затова **той** е по-мразенъ отъ **капиталиста**. Съветскиятъ Съюзъ ще падне въ момента, въ който изчерпи ресурситѣ на Източно Европейскитѣ страни. Съюзътъ въ момента наподобява **октоподъ**, чийто пипала само смучатъ. Когато сокътъ се изчерпи, **октоподътъ** ще свърши.“

Азъ го прекъснахъ съ изказването:

„По начина, по който сега говорите, азъ Ви виждамъ подъ съвсемъ друга свѣтлина отъ тази, подъ която седите като затворникъ, възхваляващъ режима. Въ всички Ваши официални изказвания Вие възхвалявате и словославите **тѣзи**, които сега критикувате. Защо?“

Въпросътъ ми не го смути, но го накара да изпадне въ откровение.

„Вие знаете ли, че ние комуниститѣ сме безъ лично азъ, **защото не ние разполагаме съ себе си, а партията**. Тя е тази, която ни **сформира и отчита като хора**. **Индивидуализмътъ въ насъ не сѣществува**. **Добриятъ партиецъ е безъ него и безъ самоинициатива**. Вие сте правъ като казвате, че ме виждате подъ две свѣтлини. Азъ другъ изходъ нѣмамъ. Моята карта е бита. За **партията съмъ**, меко казано, **заблуденъ грѣшникъ**. За **капиталиститѣ комунистѣ**, което значи битъ отъ едниѣ, ританъ отъ другитѣ. Както виждате азъ съмъ на възраст и не зная още колко клетки години ми оставатъ, докато ритна кофата и си отида. Имамъ гъщеря и жена, които обичамъ и ме чакатъ да се завърна. Затова, примирено свелъ глава, азъ се мѣча да докажа, че не съмъ **врагъ**, за да се смилятъ и ме пуснатъ, като презъ цѣлото това време се старая да подчертая, че за властъ не претендирамъ и такава не желая. Последното за **тѣхъ** може би е по-важно отъ всичко останало. Дали ще успѣя, времето ще покаже. Не забравяйте, че ако сѣществуваше **свѣтовенъ конкурсъ за партийни актѣри**, **насъ никои не може да ни бие, защото животътъ ни зависи, слава или падение отъ актѣорскитѣ ни качества**. Най-голѣмиятъ и важенъ принципъ за **комуниста** винаги е билъ и си остава: **да говори противното на това, което мисли и да върши обратното, за което приказва**. По силата на физическитѣ закони, неминуемо е **балонътъ**, който моитѣ съпартийци непрекъснато пълнятъ съ лъжи да се спуска. Тѣ не само лъжатъ **тѣзи**, които управляватъ, но сѣщитѣ лъжи ги подхвърлятъ и помежду си, ползуващи ги

като размѣнна монета. В нашата картина нѣма свѣтли багри. **Ние, партийцитѣ наподобяваме черни сѣнки, крачещи злобещо задъ червения плакатъ на партията**. Падението ни е пълно, като идея, като хора и прочие. **Ние влѣзохме, записяхме се и запълнихме най-чернитѣ страници не само на българската, но и на човѣшката история**. Вие ще онаследите хаоса, който ще оставимъ следъ себе си. Трудно ще ви бѣде, но следъ като тукъ **можете** и тамъ ще успѣете. Въ това съмъ убеденъ, защото **свѣтътъ дължи напредъка си на индивидуалиститѣ, а не на партиитѣ!**“

Г-нъ Стефановъ ми благодари за търпението и вниманието, съ което съмъ го изслушалъ и съ усмивка се раздѣли отъ менъ. Това бѣше първия и последния ми разговоръ съ него.

Наистина, нѣколко седмици по-късно бѣхъ отново наказанъ въ Смъртното отгѣление. Година и може би повече по-късно, следъ като излѣзохъ отъ него научихъ, че Трайчо Костовиститѣ сѣ били освободени.

Преди да завърша искамъ да задамъ два въпроса на моитѣ бивши **чорбаджии, новитѣ демократал-комунисти**.

Първиятъ е: Истина ли е или версия казаното ми отъ г-нъ Иванъ Стефановъ за смъртъта на алкохолика-вождъ Георги Димитровъ, което предполага, че (ако е истина) сѣщиятъ въ моменту на презвостъ си е спомнялъ за България?

Вториятъ е: Трайчо Костовъ прегателъ ли бѣше или герой, за каквѣто бѣше представенъ въ началото на политическата му кариера отъ неговитѣ ексекютори? Господа, поне това изяснение дължите на народа, който управлявахте съ заблудения въ продължение на половинъ вѣкъ.

Отъ отговоритѣ ви ще проличи колко сте се промѣнили и поправили като новопрогледнали демократи-комунисти!

*Азъ искрено се извинявамъ на наследницитѣ на г-нъ Иванъ Стефановъ, ако той вече не е между живитѣ, за писаното по-горе. Може да не имъ е приятно мислитѣ му да станатъ публичностъ, но това бѣше неговото желание. Азъ му дадохъ честната си дума и я изпълнявамъ. За хората отъ нашето поколѣние **честната дума и ржкостискането бѣха достатѣчни фактори за изпълнение, които замѣстватъ днешнитѣ контракти и завѣрени подписи**. За съжаление машината, която създаваше **тѣзи хора, бѣ разрушена на 9. 9. 1944 година**.*

Милчо Спасовъ
София

Християнството във днешна България

Във последното преди 1989 г. издание на Британската енциклопедия е написано, че 65 на сто от българитѣ сѣ атеисти. Не заслужава да се коментира доколко е коректна тази цифра, очевидно представена отъ социолозитѣ на тогавашния режимъ.

Не е лесно да се отговори директно какви искрици въѣра блещукатъ въ душата на съвременния българинъ и колко силна е тя. Намирането на Бога въ законитѣ на въѣчността е нѣкакъв видъ способностъ, както това да бждеш или не музикаленъ. Нѣкои сѣ надарени повече отъ други, но всички обичатъ въ нѣкаква степенъ музиката и сами пѣятъ доколкото могатъ. Презъ жестокитѣ години, когато земята ни бѣше влегенена и духовно опустошена, само единици най-силни личности можеха да си позволятъ явното пренебрѣгане на забранитѣ да демонстриратъ открито принадлежността си къмъ хилядолѣтната българска въѣра. Днесъ това е позволено не само всѣкому, който има съответната духовна нагласа, но дори е и модно въ известна степенъ. Храмоветѣ се посещаватъ отъ ранни зори до късна вечеръ, независимо дали въ съответния часъ има църковна служба. Споредъ свещенослужителитѣ посещенията въ църквитѣ, продаденитѣ свещи, както паричнитѣ и други дарения сѣ увеличили изключително много. Хората, които се тѣлятъ въ дѣлникъ и празникъ сѣ далече отъ спороветѣ кои сѣ легитимнитѣ духовни водачи на църквата и какъ сѣ попаднали на съответното мѣсто въ църковната йерархия. **Малцина знаят, че отъ необходимитѣ около 3000 свещенически мѣста, по-малко отъ половината сѣ попълнени и то предимно отъ пенсионери-свещеници.** Почти всички тѣ сѣ били ржкоположени въ неимовѣрно трудни времена следъ урагана отпреди петдесетина години, който унищожил физически много тѣхни предшественици и изпратил стотици по затвори и лагери. **Тогава проповѣдването законитѣ на въѣрата, особено на деца, се наказваше съ затворъ.** ДС бѣше върховната инстанция при всички удостоявания въ йерархията.

Въ такава обстановка следъ 1989 се появи т.нар. въпросъ за **сектитѣ**. Той и до днесъ не е изясненъ както трѣбва. Подъ „секти“ се разбиратъ **нехристиянскитѣ и отдалеченитѣ отъ християнството въѣрвания**. Разбира се, не става въпросъ за утвърдени свѣтловни въѣроизповедания като ислямъ, будизъмъ и пр. Сектански учения сѣ тѣзи на Мунъ, както и нѣкои други, които пришиватъ къмъ Световното писание

мними библейски разкази, като свое начало. Живъ е и тягостниятъ споменъ за онази секта, чиито привърженици нееднократно извършиха масови самоубийства. 900-тѣ милиона католици, подъ върховенството на Светия отецъ - папата, очевидно нѣматъ нищо общо съ сектитѣ. Нито протестантскитѣ въѣроизповедания - евангелисти, презвитерианци, англиканци, калвинисти, адвентисти, баптисти - разпространени въ Северна Америка, Германия, Холандия, Скандинавия, Англия и пр. Като протестъ срещу закостенѣлата консервативна сръдновъѣковна католическа църква, където се е служило и проповѣдвало на латински езикъ, тѣ се отгѣлятъ отъ нея следъ превода на новогермански езикъ на Светата библия, направенъ отъ разбунтувалия се монахъ Мартинъ Лутеръ презъ 1521. Това е началото на Реформацията. Сжщественото е, че Светата библия е обща за всички християни днесъ - православни, католици, протестанти. Не е страшна каквато и да е проповѣдъ, стига да е базирана на нея. Нали преди повече отъ сто години протестантски мисионери сѣ допринесли за просвѣтното ни и културно възраждане.

Днешнитѣ католически и протестантски църковно служби сѣ сравнително кратки и въ тѣхъ преобладава проповѣдниятъ елементъ. Въ дългата православна литургия за проповѣдъ се отгѣлятъ само десетина минути накрая. Но при нея богомolecътъ има възможностъ да се уедини духовно, заслушанъ въ несравнимото хорова пѣние сръдъ пламчетата на свещитѣ. Войнствашитѣ атеисти не успѣха да прекъснатъ хилядолѣтнитѣ ни православни традиции и пригържането къмъ светитѣ обреди: кръщение, въѣнчание и опѣло.

Днесъ властващитѣ безбожници не пропускатъ възможността да взематъ страна въ църковния разколъ и да подкрепятъ „доброжелателно“ съмнителни въ своята непримиримостъ духовници отъ висшия клиръ. Отъ друга страна се правятъ на разѣяни всѣки пжтъ, когато стане дума за въвеждане на въѣрочение като учебенъ предметъ въ общообразователнитѣ училища. За демагогия има нѣкакви религиозни предавания по медиитѣ, но програмирани въ невъзможни за гледани часове.

Но българскитѣ родолюбци сѣ оптимисти. Както въ надъ хиляда и сто годишната история на православна България не успѣха да я унищожатъ и заличатъ въѣрата й грѣцки, турски и руски завоеватели, така нѣма да успѣятъ и днешнитѣ имъ жалки последователи.

Коментаръ

Здравка Пешева-Спасова
България

Законътъ за собствеността е обнародванъ въ „Известия“, бр. 92 от 1951 г. и отъ тогава претърпя измѣнения презъ 1958, 1960, 1963, 1973, 1978, 1979, 1985, 1988, 1989, 1990, 1991 година.

Последното измѣнение направи съвсемъ наскоро 37-то Народно събрание на заседанието си на 5 априль т.г.

Сжщественно измѣнение, което касае и българскитѣ граждани **живѣещи извънъ България** е това на чл. 29, ал. 1, 2 и 3.

ал. 1: „Чужденци и чуждестранни юридически лица не могатъ да придобиватъ право на собственостъ върху земи въ страната.“

ал. 2: „Забраната по ал. 1 не се прилага при наследяването по законъ. Лицата, придобили право на собственостъ при наследяване по законъ, следва да прехвърлятъ собствеността си въ 3-годишенъ срокъ отъ откриване на наследството.“

ал. 3: „Чужденци и чуждестранни юридически лица могатъ да придобиватъ право на собственостъ върху сгради и ограничени вещни права върху недвижимъ имотъ въ страната съ разрешение на **министъра на финанситѣ** (км), освенъ ако съ законъ е установено друго.“

Разпоредбитѣ на ал. 3 отварятъ широко вратата за преференциране на приближени до управляващитѣ, а отъ друга поставятъ бариера предъ обикновения собственикъ да се разпорежда съ собствеността си. Отъ своя страна този разрешителенъ режимъ за придобиване право на собственостъ безконтролно стимулира корупцията, която и безъ това е овладѣла не само стѣпалата къмъ властта, но и самата власт.

Въ алинея първа на чл. 29, цитиранъ погоре, е казано, че чужденци не могатъ да придобиватъ право на собственостъ върху земи въ

Измѣнение и допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 33 отъ 19.04.96 г.) и Решението на Конституционния сждъ въ връзка съ нѣкои отъ тѣхъ

страната.

Въ алинея трета, сжщо цитирана погоре, отново се говори за „чужденци“.

Въ закона за валутнитѣ ценности и валутния контролъ е казано, че за чужденци се считатъ всички физически и юридически лица съ постоянно мѣстожителство или сегалище извънъ България, безъ огледъ на гражданството имъ.

Какво означава това?

Това означава, че българскитѣ граждани живѣещи извънъ границитѣ на България автоматически преминаватъ въ категорията на чужденцитѣ и за тѣхъ ще се прилагатъ разпоредбите на чл. 29, ал. 3 отъ Закона за собствеността.

Това означава, че спрямо тѣхъ се прилагатъ други правно норми или по-точно, че тѣ сж въ дискриминационно положение спрямо българитѣ, живѣещи въ пределитѣ на страната, което е въ абсолютно противоречие съ действащата Конституция, глава втора, чл.чл. 26 и 35.

Чл. 26, ал. 1: „Гражданитѣ на Република България, **където и да се намиратъ** (км), иматъ всички права и задължения по тази Конституция.“

Чл. 35, ал. 1: „**Всѣки** има право свободно да избира своето мѣстожителство...“

ал. 2: „**Всѣки** български гражданинъ има право да се завръща въ страната.“

Явно разпоредбитѣ на така измѣнения законъ за собствеността на гражданитѣ, за които важатъ разпоредбитѣ на Закона за валутнитѣ ценности и валутния контролъ противоречатъ на Конституцията, а ако трѣбва да бждемъ справедливи, трѣбва откровено да кажемъ, че такива противоречия не сж изключения въ работата само на 37-то Народно събрание. Тѣ сж постояненъ методъ на дейс-

твия във Всички Народни събрания, във които комунистите сж имали мнозинство отъ 9 септември 1944 г. и до наши дни.

Недоволни отъ това парламентарно провъзгласяване на българските граждани, живеещи извън пределите на България за **чужденци**, 51 народни представители отъ опозицията сезираха Конституционния съдъ, съ искане да бъдат отменени чл.чл. 5 и 23 отъ Закона за валутните ценности и валутния контрол, на основание на който сж изградени ал. 1 и 3 на чл. 29 отъ Закона за собстве-

ността.

Разглеждайки искането на опозицията, Конституционният съдъ **реши**, че:

Българските граждани, които живеят въ чужбина, могат да извършват сделки съ имоти, безъ да искатъ разрешение отъ министерството на финансите.

Това означава още, че:

Българските граждани, живеещи въ чужбина, за България не сж чужденци!

*Представителството на сп. „Борба“ в България отново уведомява българските граждани, живеещи извън пределите на страната, че винаги могат да се обръщат къмъ представителството за **безплатни съвети въ връзка съ проблеми, касаещи собствеността имъ въ България.***

Съобщения

Чествуване Деньтъ на Освобождението въ Ню Йоркъ, Чикаго и Отава

На 3 Мартъ 1996 г. въ Българската Православна Църква „Св.св. Кирилъ и Методи“ **въ Ню Йоркъ**, по инициатива на Българския Националенъ Фронтъ се състоя традиционното тържество за чествуване Деня на Освобождението. Бѣ отслужена тържествена служба отъ Свещеника Василь Стояновъ. Въ църковната зала се сервира братска трапеза. Официалната част откри председателятъ на църковното настоятелство г-нъ Нено Петровъ. Произнесе слово Д-ръ Иванъ Дочевъ, който заключи съ думите, че връщането на Царь Симеонъ въ България носи надежда за по-добри дни на нашия народъ. Г-нъ Миро Герговъ, председател на клона на БНФ Бъфало, прочете Прокламацията на кмета на гр. Бъфало въ честъ на Българския Ден на Освобождението. Имаше кратка музикална програма, следъ което съ музика и танци тържеството завърши много успешно. Емиграцията масово посети тържеството. Комитетътъ по организирането Г.Г. Емилъ Аманасовъ и Петъръ Николовъ заслужаватъ похвала.

Въ Чикаго Деня на Освобождението бѣ отпразнуванъ въ клуба на БНФ. Бѣха поканени членове на Българския Националенъ Фронтъ и техни приятели. Председателятъ на клона, г-нъ Бориславъ Борисовъ, откри събранието, като подчерта, че само съ възстановяването на Търновската Конституция може да гоиде новото освобождение на България. Членътъ на Президиума, инж. Дърводѣлски изнесе нѣккои исторически факти и ролята, която руската политика е изиграла - не на освободители, а на завоеватели.

Г-нъ Мишо Минковски прочете стихотворението „Кочо Честименски“, г-нъ Кирилъ Царибровски - „Опълченците на Шипка“ и г-нъ Христовъ - „Освобождението“.

Следъ официалната частъ бѣ сложена братска трапеза. Тържеството продължи до късно.

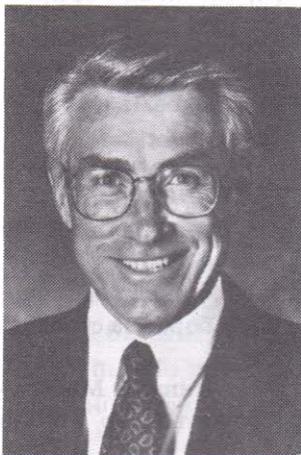
Отава, Канада

Както всѣка година, така и тази, на 3 мартъ 1996, Българската Общностъ въ националния столиченъ районъ, Отава, Канада, съ завиденъ успѣхъ проведе тържество по случай Освобождението на България отъ турско робство. Докладъ за историческото значение на тази дата бѣ прочетенъ отъ председателя на Българската Общностъ, а участниците въ Българското училище къмъ Отава - Карлтънския образователенъ съветъ представиха богата културна програма. Следъ това подъ звуците на великолѣпна българска музика веселието продължи до късно презъ нощта.

На 16 февруари 1996 г. Българската общностъ въ Отава има общо годишно събрание. Изслушанъ бѣше отчетния докладъ на председателя на управителния съветъ г-нъ В. Гачевъ. Направенъ бѣ прегледъ на дейността на съвета презъ изтеклата 1995, която бѣ оценена като удовлетворителна, съ пожеланието да се направи значително повече. Това може да се постигне съ единство и желание отъ страна на членовете.

Касиерката на Българската общностъ представи отчетъ за финансовото състояние въ края на изтеклата 1995 г. Контролната комисия, съставена отъ г-жа М. Олгакъ, г-жа Л. Гачева и г-жа Хр. Христова утвърди доклада. Присъстващите гласуваха пълно доверие на управителния съветъ и на председателя г-нъ Гачевъ за успешната имъ и ползотворна дейностъ.

Съобщаватъ: Т. Ефтимовъ, М. Николовъ

По случай деня на обѣсването на Левски, губернаторътъ на Илинои, САЩ, г-нъ Джимъ Едгаръ издаде следната прокламация, която бѣ пратена до бюрото на БНФ, Чикаго:

„Като Губернаторъ на щата Илинои, честъ за менъ е да почета 123-годишнината отъ смъртта на единъ изключителенъ българинъ, Василь Левски.

Споменътъ за Василь Левски е сложилъ своя отпечатъкъ, както върху голѣма частъ отъ българската история, така и върху съвремието съ неговите качества - откровеностъ, смѣлостъ, честностъ и идеализъмъ. Левски и неговата служба къмъ Родината, сж обезсмъртени отъ българския Народъ, като много училища, улици и селища носятъ името му. Той даде живота си за свободата на българския Народъ. Азъ ценя дълбоко стремежа на Българо-Американската общностъ да поддържа спомена за своя падналъ герой.

Отъ името на гражданите на Илинои, моля приемиете моите най-добри пожелания за деня 19 февруари, като денъ на Василь Левски, български националенъ герой.“

STATE OF ILLINOIS
OFFICE OF THE GOVERNOR
CHICAGO 60601

JIM EDGAR
GOVERNOR

February 19, 1996

Greetings:

As Governor of the State of Illinois, it is an honor to recognize the 123rd anniversary commemoration of the death of a truly exceptional Bulgarian, Vassil Levski.

The memory of Vassil Levski has shaped much of Bulgaria's history and present day ideals such as openness, boldness, honesty and idealism. Levski's popularity and commitments to his country are immortalized by the Bulgarian people as they name schools, streets and cities after their hero. He gave his life in the name of liberty for the people of Bulgaria. The dedication of the Bulgarian American community to preserve the memory of this fallen hero is commendable.

On behalf of the citizens of Illinois, please accept my best wishes on this occasion as you mark and remember February 19th as Vassil Levski, Bulgarian National Hero Day.

Best regards,

Jim Edgar
GOVERNOR

Прокламацията на Губернатора бѣ излъчена и по българската радио програма Алеко, къмъ Българския Националенъ Фронтъ, Чикаго съ уредникъ г-нъ Стефанъ Димитровъ.

PROCLAMATION

PROCLAMATION

WHEREAS, the Bulgarians and Americans of Bulgarian descent living in the Buffalo area will celebrate the 118th anniversary of the re-establishment of an independent Bulgaria on March 3, 1996, and

WHEREAS, these Bulgarians and American-Bulgarians are especially proud of the fact that the Buffalo group was the first to celebrate „Bulgarian Independence Day“ in this country, and

WHEREAS, it is significant for those descendants from Bulgaria now residing in a free society to remind the world that while a free country 118 years ago, Bulgaria is still not a fully democratic country, and

WHEREAS, the Bulgarian National Front, Inc. will continue the celebration of free people, pausing to pay tribute to all those who respect and cherish freedom, and

NOW, THEREFORE, I, ANTHONY M. MASIELLO, Mayor of the City of Buffalo, do hereby proclaim March 3, 1996 as

BULGARIAN DAY

in the City of Buffalo, New York, and urge all citizens in appreciation of our freedom, to pay tribute to those Bulgarian patriots who gave their lives in the struggle for the freedom of Bulgaria.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and caused the Seal of the City of Buffalo to be affixed this 8th day of February, 1996.

Anthony M. Masiello
ANTHONY M. MASIELLO
MAYOR OF BUFFALO

Градъ Буфало

Прокламация

Тъй като българитѣ и американцитѣ отъ български произходъ, живѣещи въ Буфало, ще празнуватъ 118-та годишнина отъ възобновяването на независима България на 3 Март 1996 и

Тъй като тѣзи българи и американци сж особено горди отъ факта, че групата въ Буфало е първата, която празнува Освобождението на България въ тази страна и

Тъй като е отъ значение за гражданитѣ отъ български произходъ, живѣещи сега въ една свободна общностъ да припомнятъ на свѣта, че въпрѣки освободена преди 118 години, България все още не е напълно демократична страна и

Тъй като Българскиятъ Националенъ Фронтъ, Инк ще продължава да чествува свободнитѣ хора и тѣзи, които се прекланятъ предъ свободата и

затова азъ, Антони М. Масиело, кметъ на градъ Буфало, обявявамъ деня 3 Мартъ 1996 г. за

День на България

въ градъ Буфало, Ню Йоркъ и подканямъ всички граждани съ благодарностъ за нашата свобода, да се преклонятъ предъ тѣзи български патриоти, които дадоха живота си въ борба за свободата на България.

Антони Масиело
кметъ на гр. Буфало

Пишатъ ни

Писмо от Германия (извадка)

...Комунитѣ сж изродили нашата нация съ фалшива пропаганда, съ научни хипотези, че освенъ комунизма нѣмало друга идеология, която може да преобрази лика на извратеното човѣшко общество. Тѣхниятъ апологетъ Калининъ писа, че: „комунитѣтъ е отъ специална материя! Че и най-простиятъ комунистъ билъ по-уменъ отъ най-умния некомунистъ.“ Това ги стимулира и до денъ днешенъ, да убиватъ, крадатъ и плещятъ лъжи и да обвиняватъ всички и всичко, но не и себе си...

Тукъ при насъ, а и при Васъ въ USA, безъ преувеличение сж 2/3 деца и привърженици на комунизма, не ги слушайте, че се биятъ, че сж патриоти. Тукъ въ Германия много върнаха, хванати въ кражби, а се пишатъ за политически бѣгълци!

Ние си отиваме вече, може би поколѣнието се надсмива на нашата борба, „но ще паднемъ и нѣма да охнемъ предъ никакви човѣшки жертви“.

Вашъ П.Г. - Германия

Генчо Нанковъ
САЩ

Изъ живота на българската емиграция

Това бѣше преди 42 години. Патриотитѣ емигранти отъ Българския Националенъ Фронтъ въ лагера Триестъ, Италия решиха да отпразнуватъ Деня на храбростта - 6 май. За съжаление, тѣ не можеха да получатъ разрешение отъ директора на лагера и италианската полиция, затова отложиха празненството за 24 май - Деня на св.св. Кирилъ и Методий.

Групата отъ лагера Удине трѣбваше да гоїде сутринята, а ние отъ лагера Триестъ, по 3-4 човѣка излязахме отъ лагера и се събрахме въ двора на близката кръчма. Наредихме бързо столоветѣ за обща братска снимка и преди още да гоїде полицията, уведомена отъ нѣкои „шпионки“ - наши противници, официалната частъ бѣ завършена. Свещеникътъ отслужи служба за всички наши сънародници, паднали въ борбата противъ комунизма и загинали по лагери и затвори, като завърши съ нашия любимъ царъ Борисъ III.

Д-ръ Емилъ Петровъ, високо интеллигентенъ и уважаванъ отъ всички патриоти при БНФ, произнесе слово за светитѣ братя Кирилъ и Методий. Следъ него говори младиятъ секретаръ Генчо Нанковъ, който каза:

„Събрани сме тукъ въ свободния свѣтъ да по-

четемъ паметта на храбритѣ наши братя, които зачинаха на българо-сръбската, турската и гръцката граници въ борба противъ комунизма. Ние се отдалечаваме отъ Родината, където нашиятъ триколюрь съ лъвъ и корона е замѣненъ съ червена пелотжчка. Ние се отдалечаваме отъ бащино огнище, отъ майчини думи, по-скѣпи отъ които въ свѣта нѣма. Днесъ нека да дадемъ предъ нашия триколюрь клетва за вѣрна служба на Царъ и Родина!“

Това бѣше преди 42 години! Клетвата е задължение!

Редакционни съобщения

За брой трети на сп. „Борба“ умоляваме материалитѣ да бждатъ изпратени до редакцията въ САЩ или представителството на списанието въ България най-късно до 30 юли.

Отново напомняме на нашитѣ сътрудници да се помжчатъ изпращанитѣ материали да не сж повече от 70 до 80 машинописни реда.

Редакцията благодари на всички, които ни подпомогнаха списанието да бжде изпратено безъ ограничение на досегашнитѣ наши читатели.

Адресътъ на представителството на сп. „Борба“ въ България е: Белово 4470, ул. „Алабак“ 21

Книгоиздателство „Народенъ будителъ“ - гр. Варна, България, се зае съ отговорната задача да издава и администрира списанието „Борба за ново българско възраждане“, което отначало започна като органъ на БНФ - варненска редакция.

Тази промѣна се наложи поради радостния фактъ, че постепенно списанието се утвърди като уникално издание за историко-филофосия и българознание и трибуна за ново българско Възраждане, съ погледъ къмъ всички българи по свѣта.

Както досега, така и въ бждеще, Българкиятъ Националенъ Фронтъ, Инк. - Чикаго, ще сътрудничи съ списание „Народенъ будителъ - борба за ново българско възраждане“, което горещо препоржчваме на всички.

In memoriam

Скръбни Вести

На 6 януари 1996 г. почина във Чикаго членът на Управителния съвет на БНФ и бивш председател на клонът Чикаго

**Д-ръ Асен
Дървогълски**

род. на 15 януари 1932 г.
въ гр. Враца

Асенъ напусна България преди 25 години сърискът за живота си и остави следъ себе си всичко мило и драго. Комунизмътъ

бѣ направилъ живота му въ Родината непоносимъ. Въ свободния свѣтъ мой се посвети на борбата за освобождение на България, която продължи до края на живота си въ редоветѣ на Българския Националенъ Фронтъ.

Вѣчна да бѣже паметъта му!

Ц.У.С. на БНФ

На 16 февруари 1996 г. почина

г-жа Бернадина Атрева
на 53 год.

съпруга на нашия дългогодишенъ членъ г-нъ Иванъ Атревъ. Изказвайме нашиятъ искрени съболезнования на семейството на покойната

Богъ да я прости!

На 17 декември 1995 г. почина

Христанъ Петевъ Христановъ

род. 1914 г. въ гр. Славяново - Плъвненско

Прекарал времето от 1949 до 1953 г. въ лагера на смъртъта - Бѣлене. Презъ 1956 г. възвръща адвокатскиятъ си права и работи като юристъ и адвокатъ до 78-годишна възраст. Връщането назадъ къмъ трагичното минало, къмъ чернитѣ спомени особено влошаватъ неговото здраве.

Богъ да го прости!

Възпоменание

На 14.1.1996 г. се навършиха 5 години отъ смъртъта на **Стоянъ Калояневъ Бобевъ**, роденъ 1898 г. въ с. Доганъ-Хисаръ Дедеагачко - Западна Тракия.

Презъ своитѣ детски и юношески години той преживява разорението на българитѣ въ Тракия и Македония. Идва въ България презъ 1924 г. Билъ е членъ на Тракийския съюзъ.

9. 9. 1944 г. го заварва като търговецъ въ гр. Бургасъ. Седъ тази дата преживѣва госта страдания отъ мѣроприятията на „народната“ властъ.

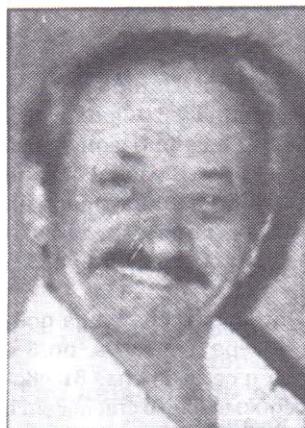
Ние никога не ще забравимъ неговата природна интелигентностъ, трудолюбие, добротата и честностъ и спомента за него не ще угасне.

Прекланяме се предъ свѣтлата му паметъ.

Нека всички, които го познаваха отъ Бургасъ, Хасково, Пловдивъ и София си спомнятъ за него. Богъ да го прости! Почивай въ миръ!

Отъ вѣчно жалѣещитѣ негови близки

Скръбна Вестъ

На 31 августъ 1995 г. почина въ Флорида на 68-годишна възраст нашиятъ добъръ приятелъ, политическиятъ емигрантъ

Георги Василевъ

Не дълго следъ като комунизмътъ завзѣха властъта въ България, Георги избра тежкия емигрантски път, като преминава турската граница. Въ 1956 г. той се засели въ Чикаго, където започна своя електронна фирма. По-късно се премѣсти въ Св. Петербургъ, Флорида. Георги Василевъ подпомагаше винаги антикомунистическата борба и бѣше почитанъ и уважаванъ отъ всѣки.

Богъ да го прости!

Възпоменание

Годинитѣ минаватъ, времето лети, а добритѣ и лоши спомени оставатъ незабравими. Това, което Вий, покойници, направихте приживѣ за своето отечество България, тепърва идешитѣ млади поколения ще трѣбва да оценятъ и черпятъ примѣръ отъ живота и гѣлата Ви. Нашата родна история е пълна отъ добри и лоши гѣла, между които все още предъ насъ е прѣсенъ примѣръ на комунистическия геноцитъ, извършенъ надъ голѣма частъ отъ Българския народъ и интелигенция съ помощта на чужда сила непосредствено следъ 9.9.1944 г. и въ последиствие презъ изминатитѣ 45 години тоталитарно време. Да си припомнимъ за страшнитѣ издевателства надъ собствения изстрадалъ Български народъ, извършенъ отъ мѣстни червени садисти, които оставиха хиляди черни забрадки и сираци за да въдворятъ съ сила новия редъ, отъ който и днесъ личатъ следитѣ, а ний беремъ горчивитѣ плодове на комунистическиятъ гѣла. **Да не забравяме никога, да не допуснемъ никога да се повтори това, което сполетя нашата нация съ кървавия комунистически превратъ презъ септември 1944 г.** Нека смирено сега сведемъ глави предъ безбройнитѣ скъпи жертви и промълвимъ: Богъ да Ви прости, Вий отгадохте живота си предъ свѣтлия олтаръ на отечеството си България, въ това число и моятъ покоенъ баща - **Георги Ицовъ Трайковъ**, виденъ общественикъ, деецъ и търговецъ отъ гр. Бѣлово, членъ на ВМРО и четникъ отъ крилото на Александровъ-Михайловъ - звѣрску убитъ съ предполагаема дата на смъртъта 7.10.1944 г., обявенъ за безследно изчезналъ. Нека всички, които го познаваме, близки, роднини и познати, си спомнимъ съ добро за него и почетемъ 51-годишнината отъ гибелната му смъртъ. Богъ да те прости, милий ТАТКО - почивай въ небесния миръ. Ти, който не познаваше миръ въ своя краткъ земенъ път. Отъ вѣчно скърбящия ти синъ Ванко и неговата малка фамилия - Трайкови

Май, 1996 г., Виена - Австрия

БОРБА за ново българско възраждане

ЗА ДА СТИГНЕМЪ ПАКЪ ДО ВЪРХА...

(който ни оспориша „свободолюбиви“ и „велики“ несъществуващи вече империи).

НА СВ.СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ -
24 май 1942 година...

Студентът отъ Македония
гарява Царъ Борисъ III - Обединителъ
съ българска земя отъ всички краища
на Родината въ раклчка отъ кристаль.

МЛАДЕЖЪ...

Студенти отъ Македония
отдаватъ почитъ къмъ Върховния вождъ.

Тѣзи озарени лица...

ДА СИ ПОМОГНЕМЪ САМИ - ЗА ДА НИ ПОМОГНЕ И БОГЪ!

**Само ние сами можемъ да се отървемъ отъ тѣзи, които преди половинъ вѣкъ ни бѣха
направени отъ завоевателитѣ-победители като тѣхни самрапи. Днесъ тѣ сж закрепос-
тени съ заграбеното въ течение на 51 години.**

НО... ИСТОРИЯТА НЕ ПОЗНАВА КРЕПОСТЪ, КОЯТО НЕ Е РУХНАЛА!

На **БОРБА** срещу номенклатурчици, които все още ни управляватъ, за да отстранимъ комунистичес-
ката мафия отъ държавното кормило. **Тѣзи**, които опронастиха държавата ни и стопан-
ството ѝ - не могатъ да стоятъ на чело! Да ги изобличимъ обществено предъ честния
българинъ и въ последната паланка и колиба на Родината ни.

Съ **ЖЕРТВИ** да възвърнемъ достойнството си като народъ - съ готовностъ за трудъ въ полза на
националната общностъ, за морална обнова и преклонностъ предъ Всевишния - да се отър-
симъ отъ духовното наследство на марксисткия догматизъмъ.

и **ДѢЛА** - Да се хвърлимъ съ настървение върху заниманията си; да творимъ материални и духовни
блага. Да покажемъ, че не очакваме възходъ отъ просия. Отъ тресавището, въ което ни
потопиха комуниститѣ е невъзможно да се изтеглимъ безъ собствени усилия!

ПРЕДЪ ЛИЧНОТО БЛАГО СТОИ ДНЕСЪ ОБЩОТО БЛАГО!

Поправка

Въ предишния брой на „Борба“ - февруари 1996 г., бѣ отпечатано Обръщението на
инициативния комитетъ на „Движение за Национално съединение“, по погрѣшка подписано
„Движение за Национално възраждане „Подемъ“

Движението за Национално съединение има свой собственъ инициативенъ комитетъ и
нѣма нищо общо съ Движение „Подемъ“. Съжالياваме за станалата грѣшка.

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

*Да запомнишъ от рождение,
че руско освобождение
значи мирна окупация
и кървяща демокрация...*

Д. Загорски

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**

Печатъ: Отечество О.О.Д.